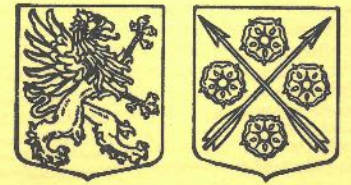
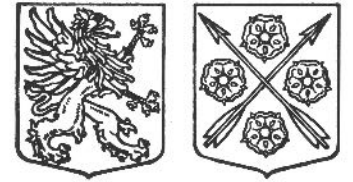

Södermanland-Nerikes Nation

Majhälsning till landsmännen 67 -1994

Södermanland-Nerikes Nation

Majhälsning till landsmännen 67 -1994

Innehåll

Glad vår!.....	3
Från Vår till Höst, av Hans Corell.....	5
Ut ur tjugotalet (och femtiotalet), av Erik Hjalmar Linder.....	7
Såvitt vi minns, av Titti Nylander och Per Sörbom.....	17
Hornboskapen (ca) 150 år, av Harald Rydberg.....	21
Renoveringen av Arkadien, av Per Carlsson.....	24
Avlidna landsmän.....	26
In memoriam.....	27
Från Vår till Vår, av Magnus Corell.....	35
Nationens ekonomi 1993, av Fredrik Forss.....	42
Nationens ämbetsmän och nämnder.....	43
Nationsföreningar.....	47
Nya medlemmar.....	48

Majhälsning till landsmännen startade år 1928. Den utges sedan 1974 av Södermanlands-Nerikes nations Seniorförening. Register för tidigare årgångar finns i Majhälsning 1937, 1947, 1957, 1967, 1982 och 1992.

Majhälsningen distribueras genom
Södermanlands-Nerikes nation
Box 661
751 28 Uppsala
Tel. 018/131994

Glad vår!

Stora nationella förändringar förestår. Då tänker jag dels på Sveriges förhandlingar med Europeiska unionen. Efter kraftiga markeringar av särintressen från olika håll och hårda nattmanglingar löstes plötsligt alla problem. Nu återstår frågan hos oss om folket tycker detsamma som regering och riksdag, där majoriteten för anslutning verkar vara kvalificerad.

Dels och kanske framför allt tänker jag på framtiden för nationsväsendet. Utbildningsminister Unckel driver ett dunkelt, men tyvärr energiskt spel för att kårobligatoriet skall slopas. Detta innebär också, att kravet att man skall vara inskriven i en nation, som gäller för Uppsala, upphör. Man får hoppas att majoriteten i riksdagen uppvisar ett kvalificerat omdöme när denna fråga behandlas där.

Jag är övertygad om att ingen av denna Majhälsnings läsare tror att detta blir dödsstöten för nationerna i Uppsala, och i synnerhet inte för den bästa av nationer, Södermanland-Nerike. Vår Seniorförening bör vara en garant för att nationen fortsätter att blomstra i ytterligare några hundra år. Jag förutsätter också att vi skall hitta möjligheter att ge ut Majhälsningen även i ett ändrat läge. Det blir säkert anledning att återkomma till detta.

Efter dessa framåtblickar kan det vara tid att se tillbaka. Professorn, litteraturhistorikern, hedersledamoten och den slitige medarbetaren i tidigare Majhälsningar, Erik Hjalmar Linder, avled i januari i år. Vi publicerar i denna Majhälsning de avsnitt ur hans minnen där han beskriver sin tid som förste kurator hösten 1929. Litteraturhistorikern Lars Lönnroth, som blev hedersledamot för ett år sedan, skriver dödsrunan över sin äldre kollega. Andra värdefulla dödsrunor inte att förglömma.

Gåsmiddagen 1993 installerades hederledamöterna Titti Nylander, vår röst i Bryssel, och Per Sörbom, vår röst i Sala och Stockholm. Deras gemensamma minnen från sin aktiva tid på nationen publiceras här. Ca 150-årsjubilarerna Hornboskapen gav förra året ut både en CD-inspelning och en jubileumsbok, som här recenseras. Stora ombyggnader har pågått, pågår och kommer att pågå i nationskvarteret. Pelle Carlsson skriver om sommarens och höstens upprustning av Arkadien.

Jag är varje år lika glad över att kuratorerna tar sig tid att i värsta vårrusningen, med förberedelser för landskap, Valborgamässa- och Första majfirande, skriva ner vad som hänt under läsåret. Jag hoppas att Du, käre läsare, och kanske framför allt framtida läsare av Majhälsningen, visar samma glädje över detta. Detsamma gäller den rekapitulation från ordföranden, som tyvärr lämnar oss för ett möjligen viktigare uppdrag (vi gratulerar FN), av vad som tilldragit sig i seniorföreningen. Ordförandens och kuratorernas bidrag är således en positiv vårhälsning, som för min del väl tål en jämförelse med de första vårfåglarna som med sitt intensiva revirhävande kvitter väcker oss nyblivna pensionärer onödigt tidigt. Våren kan emellertid aldrig bli för tidig och heller aldrig för lång, så därför har Du god tid att tränga in i denna Majhälsning

Redaktören

Redaktör för Majhälsningen:

Harald Rydberg

Blåhakevägen 17 A, 756 52 Uppsala. Tel. 018/32 01 36

Seniorföreningens styrelse

Hans Corell
Annika Malmberg
Olle Nordberg
Richard Ringmar
Stefan Ränk
Åke Saldeen
Karin Starbäck
Lars Wahlund
Göran Ågerup

Inspektör:

Leif Lewin

Nationens skattmästare:

Gunnar Ekman

Seniorföreningen är öppen för alla gamla landsmän och landsmaninnor och andra intresserade och gynnare av nationen. Detta betyder, Kära sörmland-närking, att Du kan uppmana de vänner som gärna följer med på nationens fester att bli medlemmar i vår förening. Föreningens postgironummer är 2 59 06-9. Medlemsavgiften är 50 kr för årsbetalande och 300 kr för ständigt medlemskap.

Majhälsningens redaktör:

Harald Rydberg

Förste Kurator:

Magnus Corell

Seniorföreningens ordf.:

Ambassadör Hans Corell

Pionvägen 10

183 30 Täby

Tel. 08/7583849

Från Vår till Höst

Av seniorföreningens
ordförande Hans Corell

Nu sitter jag här igen och skall försöka hålla reda på gångna årstider. Denna gång är det emellertid mera komplicerat än eljest; jag sitter på 34:e våningen i FN-skrapan i New York utan tillgång till vanliga hjälpmedel.

När jag senast med handen på pennan skrev i Majhälsningen hälsade jag alla varmt välkomna till höstfest och årsmöte den 9 oktober 1993. Det gjorde jag rätt i – för det blev en både välbesökt och trevlig tillställning. Vad som imponerade var den goda uppslutningen, trots att HB – helt i sin ordning – firade sitt 150-årsjubileum helgen därpå. (I detta sammanhang noterar jag att HB blivit betydligt säkrare på saken när det gäller vilket årsjubileum man firar. Första gången jag var med vågade man inte vara mer exakt än att man firade cirka 125-årsjubileum. Det är väl C 14-metoden som tillämpats vid analys av det berömda klarinettröret och half-buteljen Carolina, får man förmoda!)

Näväl, den 9 oktober samlades vi på nytt i vår förening. Saftiga tårtor i gamla musikrummet som sig bör. Årsmötesförhandlingar med alltmera halsbrytande redogörelser av Hr Rydberg om hans jakt på föreningens stadgar. Uppslupna men visa beslut fattades. Hur styrelsen är sammansatt har Redaktionen (dvs sagde Rydberg) redovisat på annan plats i Majhälsningen. Ett stänk av allvar blev det så, när vi under övriga frågor diskuterade kårobligatoriets vara eller inte vara. Det visade sig att de församlade gamla studenterna – som ju alla lärt sig tänka både rätt och fritt – med oro såg på att obligatoriet eventuellt skulle avskaffas. Inspektör och Förste kurator visade prov på sedvanlig klokhet och samsyn när de argumenterade för ett fortsatt obligatorium. Hur saken i skrivande stund ligger till vet jag inte. Men – som det brukar sägas – Seniorföreningens medlemmar torde följa frågan med uppmärksamhet.

Anförda av Inspektör avtågade vi så mot densammes institution i Theatrum Oeconomicum. Vi kunde där glädjas åt en värtalig beskrivning av institutionens verksamhet, provsitta riktiga forskares stolar och – om man nu vågar erkänna det – fingra på deras forskningsdatorer. Vem vet – det

kunde få vara med dem som med de enarmade banditerna: vid nästa försök kommer alla plommonen på rätt plats och nobelpriset ramlar ut i skålen.

Om aftonen sedvanlig middag med härlig underhållning av HB, sångare m.fl. För mig var det litet speciellt, och jag tillåter mig därför att i Seniorföreningens institutionella minne – Majhälsningen – få anteckna att äldste närvarande landsman, föreningens ordförande och nationens Förste kurator alla lyssnade till samma efternamn. Men, som jag då sade, det var en ren tillfällighet att det var just det namnet. Det kunde lika gärna ha varit ett annat "nationsnamn". Södermanlands-Nerikes nation är ofta ytterligare en gemensam nämnare i många familjer.

Jag skulle gärna berätta mer om den 9 oktober. Men mina anteckningar är tyvärr nedpackade någonstans. Jag måste nämligen bekänna att jag sällat mig till den skara södermanland-nerikingar som trätt i Förenta nationernas tjänst. Det bar sig inte bättre än att jag blev uppringd av en viss herr Boutros-Ghali (nationstillhörighet okänd, möjligen ledamot av Uarda-akademien och definitivt JD h.c. i Uppsala) som frågade om jag kunde tänka mig att lämna ordförandeskapet i Seniorföreningen och bli undergeneralsekreterare och rättschef i FN. Eftersom Sune Carlson och Jan Mårtensson tidigare ställt sig till förfogande på denna nivå tyckte jag att jag inte kunde avböja. Det gäller ju också att se till att det blir en kontinuerlig rekrytering till FN från den bästa av nationer.

Kära landsmän och landsmaninnor! Varmt tack för all uppmuntran och allt stöd under min ordförandetid.

Ut ur tjugotalet (och femtotalet)

Ur Erik Hjalmar Linder: Mitt levande förflutna

Litteraturhistorikern Erik Hjalmar Linder avled vid 87 års ålder i början av detta år. Hans minnesruna tecknas på annan plats i denna Majhälsning. Erik Hjalmar Linder var född i Örebro som son till skohandlaren Hjalmar Linder och hans hustru Lotten, som var från Lerbäck. Erik hade en fterfaldig anknytning till vår nation, där han inskrevs 1924, var förste kurator höstterminen 1929 och utnämndes 20 år senare till hederledamot.

Memoarerna Mitt levande förflutna utkom 1975 och 1979. Första delen har undertiteln Ur småborgarnas liv och tecknar barndoms- och skoldären i Örebro samt studieåren i Uppsala. Andra delen går fram till 1945 och har undertiteln Ur de troendes liv. Den behandlar bl a verksamheten som journalist på Svenska Morgonbladet och som litteraturhistoriker.

De första uppsalaåren besökte han endast sporadiskt nationen och ägnade fritiden mest åt vänkretsen på Waldenströmska studenthemmet. Värnpliktstiden 1928–29 i Stockholm "blev en tid av journalistiska övningar och framstötter med visiter hos tidningsfolk och på redaktioner". Den första delen av memoarerna avslutas med kapitlet Ut ur tjugotalet, som presenteras nedan med vänlig tillåtelse av Erik Hjalmars maka, Ulla Isaks-son. Majhälsningen för 1992, som behandlade Rutger Sernanders tid på nationen, innehöll några citat som uteslutits här.

Ut ur tjugotalet

Vattnet var kallt, men jag tog språnget. Världshavet ifråga – eller rättare sagt bassängen – var Södermanlands-Nerikes nation.

Våren 1929 var jag åter i Uppsala och funderade skarpt på att snarast ge mig Stockholm i våld. Men hösten samma år gick jag ändå med på att ta ett typiskt Uppsalauppdrag, att bli min nations förste kurator.

Studentliv är nationsliv – så var den gängse klichén. Studentliv var också superi, växelrytteri och galna upptåg, se När vi lågo i Uppsala och Lund. Självt hade jag levt studentliv på annat sätt, levt "studentikost" inom en ram som inte tillät vare sig alkoholdebaucher eller sexuella äventyr och som kanske i viss mån var tänkt som ett skydd mot världen i nationernas gestalt.

Jag hade under åren ganska sällan besökt min nation. Att övervara "landskapen" (dvs nationssammanträdena) var i någon mån obligatoriskt, man måste anmäla förhinder då sådant fanns. Jag hade bevizat recentiorsgasken på sin tid, deltagit i någon vårfest, och så hade Erik Dahlman och jag framfört ett par av våra Fridaprogram vid nationsaftnar. Men som "klubb" – med tidningsläsning och umgänge – hade jag inte utnyttjat de vackra lokalerna, inte ens biblioteket hade jag begagnat.

Men så kom förslaget på våren 1929. Ett gäng gamla örebrokamrater med minnen från Brage hade kläckt det, med geografen Torsten Lagerstedt i

Erik Hjalmar Linder från 1928 enligt Magnus Strandqvist.

spetsen. Jag avvisade tanken helt förskräckt: jag skulle till Stockholm. Valet måste då uppskjutas. Men hela den så kallade betygskommittén, en central och vördnadsbjudande församling, kom och uppvaktade, och jag fabricerade för eget och för pappas bruk en invecklad motivering för att handla rakt emot svurna principer. Eller – var detta ett val av Brage än en gång? Gunnar Hultgren och Stora Holmen skymtade nog...

Uppdraget innebar att vara ordförande, att leda nationens inre arbete, att med klubbmästarens hjälp ordna program, se till att nämnderna – stipendienämnd, nationsnämnd (bestående av äldre ärevördiga landsmän) fungerade. Kassen skulle skötas av den ordentlige Erik Sjösell,

biblioteket av en särskild tjänsteman – ändå var rätt mycken administration förbunden med posten.

Visst var det något ärevärdigt med nationslivet: en sammasmältning av respektabel tradition och svagt förmimbar parodisk högtidlighet. Nationsbyggnaden var inte uråldrig utan bara nittiotal men hade hunnit få patina; från nedre hallen svängde – och svänger än – en väldig, vacker trappa upp till stora nationssalen och andra sällskapsrum. Utför trappan tågade mot slutet av varje fest deltagarna ned till nattsexan med marskalk i spetsen, sjungande Vikingasåten, åldriga lundar. Det var en parodi på en liknande, mer allvarlig ceremoni vid ett solennt vårtillfälle i universitetshusets hall. I samlingshallens tak hängde nationsfanor och på väggarna ovanför den mörka panelen kunde en väldig samling hertigar, kungar och inspectores beskådas – en påminnelse om att det fanns starka karlar före varje Agamemnon av 1929.

En vacker salong med en Sergelskulptur och ett annat inre rum med en kolossal Eugen-målning – där groggbänk brukade ordnas – bildade fil med stora salen. Vid landskapen tronade kurator vid ett väldigt ekbord i salens mitt medan övriga ämbetsmän och nationens inspektor – den blonde, spenslige och då omkring sextioårige Rutger Sernander – satt vid sidorna.

Det är sannolikt för lite sagt att jag åtog mig uppdraget med bävan. Nog kunde jag sköta en klubba – men trädde jag inte nu in i en alldeles främmande värld – ”världen” med hela dess påträngande anspråk och imponanta tyngd? Hur skulle jag klara de äldre landsmännen, plikterna mot inspektor, inspektorsfru och hedersledamöter, plus ett kamratliv med andra konventioner än jag var van vid? Jag kan inte beskriva arten av min rampfeber men jag minns att jag hade den.

Visst rev jag en barriär, men ingalunda som den första från mitt håll. För att hålla mig till Sörmland-Närke: här hade Gunnar Hultgren varit förste kurator vårterminen 1928, och naturligtvis fick jag hans råd och stöd. Richard Eeg-Olofsson hade några år tidigare haft samma ämbete på Värm-

Gäsmiddag 1929. Från vänster skattmästare Jonas Samzelius, Maja Johansson, Inspektor Rutger Sernander, förste kurator Erik Linder och bibliotekarie Lars Wiberg.

lands; Manne Ståhl hade haft stort nöje av sitt andre-kuratel på samma nation och det nöjet hade jag bevittnat. Antagligen tänkte jag; vad de har kunnat skall väl jag kunna.

Visst blev terminen lärorik. Ta emot folk, ge råd, få råd, handskas med bekymrade kamrater – även sådant förekom – ta säte och stämma i studentkårens direktion, invigas i den parodiska juvenalorden. För att inte tala om att även Hornboskapen skulle uppmuntras att öva sig och tuta på – denna nationens musikaliska och ibland omusikaliska stolthet, som måste veta sina plikter åtminstone inför sista april, då den ovillkorligen hade att gå i läten för studentkårens fackeltåg...

Det var ingen liten och inte heller någon obetydlig grupp människor jag lärde känna. Där lyste på landskapen den legendariska "historiografen" Edvard Thermanius, lika kvick som korpulent, riksbekant statsvetare från Hallsberg, den i basen brummande och hummande bibliotekarien Jonas Samzelius, som älskade praktiska bestyr mer än Carolina Rediviva (tror jag) och som styrde och ställde i nation och studentkår som om han hade varit kommunalordförande hemma i Kumla (vilket han troligen helst av allt hade velat vara) och sålunda skapade både nationens Arkadien, ett studenthem, och i sinom tid kårens första studentbostäder. På nationsaftnar och landskap träffade man den ljusblonde fysikläraren Mats Essén, nedsänkt i ett stort leende och ett av barnslig välvilja flödande, oändligt gemyt, den fine och som forskare ryktbare arkeologprofessorn Sune Lindqvist med sina varma

bruna ögon, den vitale och något bullersamme ortnamnsforskaren Jöran Sahlgren som grunnat på vad landskapsnamnet Nerike betydde och som tog initiativet till Gustaf Adolfsakademien.

Men på besök kom, som jag upplevde det, än märkligare människor, som Johan Gunnar Andersson, geolog, arkeolog, antropolog och upptäckare av Pekingmänniskan – väldigt bra karl innan han blev mandarin, sa Rutger Sernander – språkmannen och litteraturforskaren Ruben G:son Berg, kulögd och mustaschprydd och med en i mina ögon ovansklig nimbus som utgivare av Frödings samlade; och i en något mindre nisch Stockholms kriminalintendent Alvar Zetterqvist, en före detta örebrokarolinare som delgav oss sin skeptiskt-toleranta syn inte bara på brottslingar utan även på flygande tefat.

Nyter och oförfärad damp också ”säningsmannen” Johan Lindström Saxon – den lille skäggige publicisten – ner på nationen: vegetarian, nykterist, grundare av (”Saxons veckotidning”) Säningsmannen och därtill ett stort förlag. Den en gång så förargelseväckande radikalen och åttiotalsförfattaren hade på sin ålderdom blivit donator och hembygdsentusiast – en av de mest brinnande som svenska hembygden skådat. Han var utan tvivel en vurm, men samtidigt, som Rutger Sernander något överraskande sa, ”en kulturman”. (Sernander var annars ingen vän av asketer.) Saxon framkallade en afton nationens häpna förtjusning med sina självupplevda historier på närkesmål, donerade sedan frikostigt böcker till biblioteket och blev 1932 vald till hedersledamot. För mig blev sedermera hans väldiga Närkesarkiv en bred och bekväm inkörsport till studiet av Hjalmar Bergman.

Vad som hände i det inre nationslivet? Till min bestörtning det att några av landsmännen söp ner sig och fick polisanmälningar på halsen. Nå, det var just vad mina hårt nykteristiska vänner väntade sig. Studentkåren hade nyligen gjort en överenskommelse med stadens restauranger om vissa disciplinära åtgärder till studenternas hjälp. Efter polisanmälan och därpå följande begäran från en förstekurator åtog sig vederbörande krogar att för en tid vägra den utpekade och namngivne servering. Det skulle tjäna som en varning.

Skulle nu jag, den i nationslivet debuterande emissarien från Waldenströmska studenthemmet, som den i praktiken förste vidta en sådan avstängningsåtgärd? Vad skulle det innebära för de prickade? Och för mig själv? Och hur lång tid skulle avstängningen gälla? Dagar? Veckor? Månader? Inga riktiga prejudikat fanns. Jag rådgjorde med min närmaste föregångare, en hyggelig medicinare, som tillstyrkte – samtidigt som han medgav att han nog själv inte skulle velat hålla i skaftet. Till allt detta kom att en av de drabbade, en mycket älskvärd person, var en skolkamrat från Örebro; jag hade känt honom sedan småskolan.

Till sist valde jag att av krogarna begära (om jag minns rätt) minst en månads avstängning. Snart förstod jag att beslutet ansågs drastiskt. Källarmästaren på Gästis bjöd in mig på en stor och härlig lunch för att resonera – han ville bara veta, tror jag, hur denne drakoniskt stränge kurator såg ut . . .

Bakom mig hade jag min vän från SSUH Sven Ljunggren – den store

stridsmannens son – som under några år var alla kämpande nykteristers obehagliga samvete i universitetsstaden. Han drev, påstods det, styrelsen i Studenternas Helnkyterhetssällskap till desperation då och då genom sina djärva och utmanande, alltid psykologiskt äventyrliga motioner med begäran om väl synliga framstötter i denna folkmoraliska fråga.

På nationen lade han nu in ett förslag om att våra tillställningar skulle bli helnyktra. Jag satt förstuds ordförande när förslaget skulle behandlas, förstod att det skulle möta kompakt motstånd men ville för Svens skull att det ändå skulle falla mjukt. Jag begärde att få yttra mig, förklarade att jag förstod tanken men att jag ansåg den ogenomförbar av det och det skälet. Efteråt fick jag förebräelser av de äldre landsmännen – ordföranden hade väl inte skyldighet att blanda sig i ett så omöjligt meningsutbyte. . .

Ytterligare hände att vi införde (eller var det återinförde?) nationskafferep med underhållning (exemplariskt nyktra, alltså!) och att vi för ändamålet bildade ”negroida kören”, varmed menades att den företrädesvis framförde amerikanska ballader av typen Old Black Joe. Vi levde ju mitt i jazz-åldern, och toner av Stephen Foster och Irving Berlin lät via vevgrammofoner höra sig i studentlyorna lite varstans.

Det viktiga och riktiga med kören var att den var blandad. För nu fanns det kvinnliga studenter i nationen. I början av min studenttid hade de väl varit tio, femton stycken, som i regel bildade en sluten formation på landskapen, sittande i salens ena ända. Nu ökade de år från år, och att de engagerades och blev aktiva vid samkvämen var inte så mycket ett ”beslut” som en blek nödvändighet. Men inte kunde negroida körens framträdanden räkna på allmän bifall. Rutger Sernander talade om varieté och ville i varje fall inte ha en ökning av dylika inslag. Men de yngre landsmännen tyckte det var skönt att något hände, de var inte så pratsugna och spirituella som seniorer och professorer . . .

Större traditionsbrott blev det att införa dans på gåsmiddagen, denna solenna fracktillställning vid Mårtensgås. Men vad göra? Flickorna fanns där (i viss utsträckning), damer kunde medföras som gäster. Äldre landsmän ansåg det som ett vilt traditionsbrott. Det var onekligen en skalömsningstid. De rent maskulina umgängesformerna stod inför sin nedskrotning. Inte kunde jag sörja dem.

Bara några år senare gjorde Ulf Peder Olrog sitt intåg på nationen, som blev bas och hemvist och första ähörarkrets för många av Rosenbloms visor. Efter ännu några år stod filosofen Lennart Åqvist med höjd taktpinne som ledare för en regelrätt orkester med utsökt nyansering. Men då var Rutger Sernanders tid – den var verkligen en ”tid”, en epok av studentlivet – förbi. Man kan kalla epoken ”den dionysiska”. Själv var jag så gott som obrottslig nykterist på den tiden, fast inte edsvuren – ändå kringsvepte mig en kryddstark pust av den epoken innan porten gled igen.

Rutger Sernander var enligt många trovärdiga vittnesbörd en genial forskare inom det ämne som han själv drivit fram i Uppsala, växtbiologi. Dessutom var han som torvmossesforskare både geolog och naturhistoriker och

kulturhistoriker och mycket annat. Att han var en inspirerande pedagog tror jag mig själv kunna bedöma efter att under hans eminent kunniga ledning ha besett Linnés Hammarby, denne linnéans över allt älskade örtagård.

Men det var inte i de egenskaperna han framträdde inför nationen. Där var han hembygdens genius – det är faktiskt ingen överdrift – mycket av en faderlig rådgivare – samt en Dionysos. Som sådan bar Rutger ända sedan nititiotalet smeknamnet Rucklet.

När jag försöker minnas hans sätt att tala kommer jag att tänka på hans handstil. Han skrev tydligt, enkelt, sirligt, med tunna streck; men denna luftiga stil hade skarpa vinklar på sina ställen och var ytterst lätt att skilja från andras. Rösten var spröd, och han försmådde alla vanda fraser, han undvek också alla starka ord. När han reste sig ur stolen vid kuratelets bord, rätade han sig, böjde sig fram, lät det långa smilet glimta till under mustaschen eller trutade med munnen för att antyda bestämdhet eller patos, var det en gammal kavaljer som talade.

Hans smil är med på nationens tavla, porträttet skulle inte ha varit likt annars. Men bilden har ett fel: modellen smilar som en Mefisto. Visst fanns det något demoniskt hos honom, men han log inte riktigt på det sättet: vänlighet och blyghet var alltid med – och glädjen att vara tillsammans. Rutger kunde sätta sig på tvären mot allt som gick an och bli den vitalaste av bohemer, men hans starkaste instinkt var social – helst i kamratlighetens form.

Jag var, när jag blev nationens ämbetsman, visserligen fästad vid Örebro, och jag hade väl sjungit med som andra landsmän i Känner du landet det härliga rika, men "hembygden" var ändå för mig ett ganska främmande begrepp, med klang av falsk sentimentalitet. Jag var rädd för "hembygdstal". Sernander visade mig att de var möjliga. Han förbrukade varken kvickhet eller patos. Han byggde direkt på sina biologiska kunskaper, sitt sinne för historia och sin omedelbara känsla.

Jag minns att han glädde sig åt ett hembygdsupprop som J.L. Saxon hade utfärdat. Jag tyckte orden var lite starka och gjorde någon invändning. Ja, sa Rutger, men den här satsen om Närke är så bra: "den röda näckrosens och den blå kärnhökens hem ..." Naturvetaren inom honom glädde sig åt den exakta uppgiften, artisten och skogsströvaren såg ett eggande färgspel. Så talade han också själv: sakuppgifter, erinringar, gärna botaniska, själva sammanställningen av dem blev till poci. Men i den där hembygds-känslan ingick också ett vanskligare element: ett slags rasmystik. Han tyckte sig vara släkt med landsmännen, han talade ibland om deras germanska renräsighet, han var stolt över sin höga, smala statur och sitt ljusa hår och när han vid något nachspiel kunde börja prata om "vi" eller "oss" och rentav "våran Hjalmar" (Hjalmar Bergman hade besökt nationen våren 1928) fick jag ibland en känsla av att han såg sörmland-närkingarna som en avskild, ljushårig stam, vars hövding han var. Mig kallade han "lerbäckingen" så snart han hört om mitt moderne; Lerbäck var hans egen barndoms förlorade paradis.

Ingenting kunde vara mindre högfärdigt eller inspektor-isolerat än Rutger

Högtidslandskap från 1932 under ordförandeskap av Rutger Sernander. Till höger på framre stolsraden den nyblivne hedersledamoten Johan Lindström Saxon.

Sernander under en nationstillställning. Han lyssnade till vem som helst, men han ville också berätta, prata om sympatier och antipatier, om odrägliga människor och lysande snillen, om hur det var omkring 1909, då alla människor trodde att det skulle bli spritförbud och lade upp en vinkällare, eller hur "Gissa vem" var innan han blev mandarin – eller hur nationen fått vissa konstverk i sin ägo eller hur det var på en bjudning hos Nathan Söderblom: man hade stått rätt upp och ner i trängseln och bara fått "ett eländigt vitt vin".

Ibland talade han också om sin livsåskådning. Han var en principtrogen åttiotalist. Radikalliberal, oppositionslysten mot det vedertagna med ett mått av socialt patos, långvarig styrelseledamot i Upsala Nya Tidning, men också ett gott stycke naturalist. Döden var en förintelse, det temat kunde han lägga ut med ett slags ödslighetens patos. Men han berättade också en gång, hur han kunde drömma skräckdrömmar om denna förintelse och vakna om natten, tyst ropande på förskoning. Linné och sjuttonhundralet var hans favoritämnen och just därför talade han om träd. ---

Folk trodde att Rucklet blev sen – senast av alla! – under festkvällarna för att han tyckte om groggar. Och visst var det sant, men vad han sökte var extasen. Han var en fontän av vitalitet och denna fontän ville spela i rus och gemenskap. Han ville inte bara samtala länge, ville se människor och ljus

och glas, bryta forskarlivets stillhet, slå sig ut . . . Han låtsades att natten lik-
som glädjen var evig och att sömnen var en saga, ville vaka och leva tills
det bokstavligen var omöjligt att fortsätta. Det är ett mirakel att han genom-
levde ett långt undervisar- och forskarliv och blev äldre än de flesta.

Detta är inget äreminne, bara ett försök till porträtt, och jag skall därför inte
berätta om hans ekonomiska hjälp till landsmän – huvudlös ibland, kunde
tyckas – om hans försynta stöd till vilsna kuratorer eller hans snabba prak-
tiska blick när han satt ordförande. Han föll just inte in i min hemifrån med-
förda mall för den goda och anständiga människan och hennes liv, men nog
var han lika "god" som de flesta jag träffat, och i somliga avseenden långt
mer anständig . . .

Vi träffades sista gången tolv år efteråt, vid ett kamratmöte. Han var som
förr, litet mindre kanske, och hade svårare att gå. Jag fick som tidigare gläd-
jen att gå arm i arm i processionen till Slottdammen. Han talade om prins
Wilhelm, som hållit tal vid middagen. "Det ante mig nog att han var som
han skulle", muttrade Rutger och log, "men nu fick jag bekräftelse . . ."

I detta häpnadsväckande superlativa beröm ingick som första moment
erkännandet av att vederbörande inte varit högfärdig och inte uppstyld och
att humorn var äkta. När tåget passerade Gästrik-Hälsinge nation, pekade
Rutger ut ett fönster, jag tror i vindsvåningen.

– Där skrev jag min doktorsavhandling, sade han. Det var arbete det.
Ojoj, ojoj. Så arbetar man bara en gång i sitt liv. Men så blev det också fak-
tiskt resultat . . .

Och 76-åringen log och nickade och svängde med käppen och stödde sig
mot min arm, på väg till nationens traditionella förstamajexersis på Polacks-
backen.

*

När många år gått och min son Hasse var sörmland-närking, blev jag inbju-
den till vårmiddag på nationen. Det torde ha varit 1959. X-et – målaren
Sven Erixson – hade blivit vald till hedersledamot och skulle nu installeras,
ges studentmössa och harangeras.

Ögonblicket kom då han skulle hålla tal. Som tal blev det något helt
unik, en pratmonolog, ett utbrott. X-et var alldeles spontan, han tillät sig att
tänka långa stunder, skrattade, vredgades, svor och grät. Jag satt som lam-
slagen, inte av hans öppenhet utan av det ljus han med sina minnesbilder
och sina fnysande uppriktigheter kastade över min egen studenttid.

Han började, som jag minns det, med att erinra om att han blivit heders-
ledamot av nationen därför att han var född i Botkyrka.

– Fan . . . det gör väl detsamma var man råkar vara född . . .

Det var ett slag i hembydgsromantikens solar plexus. Sen kom ord om
hur han i sin ungdom hade hamnat i Uppland. Han kände Uppsala. Men ur
en helt annan synvinkel än vår, vi som satt här bänkade. Den och den tiden
hade han tillbragt men inte "legat" här. Jag minns inte längre om det var sitt
lärlingsliv eller sitt yrkesliv han beskrev. Han hade i alla fall jobbat som

yrkesmålare – hantverkare – i hus och husbyggen här i stan just vid den tid
– eller kanske några år innan – jag själv "låg" vid universitetet.

X-et hade, det var kontentan, sett studenterna flanera i sina vita mössor,
leva sitt överklassliv, sluta upp i studenttåget, prata sin jargong. Så han hade
hatat dem! Vad hade de egentligen gjort för att allt, allt skulle falla dem
till . . .

Medan han talade såg jag mig själv och min egen generation – nå, den
hade väl både sorger och bekymmer men kunde ändå med fog betecknas
som "sorglös". Jag såg min svängande käpp med silverknopp, mina randiga
byxor till "citydress", min frack med studentkrage, mina bilutflykter och
mitt (låt vara blygsamma) restaurangliv, mina övermodiga, "akademiska",
"studentikosa" skämsamheter, min mitt i ovissheten fasta övertygelse om
en hygglig framtid grundad på det självklara privilegiet att få studera. Jag
skulle ha kunnat crinra mig en vers som Nils Forsberg och jag satt ihop och
som handlade om hur vi en gång i en avlägsen framtid skulle se tillbaka på
Uppsalaåren.

"Tacka vet jag det som var en gång / för länge, länge, länge sen . . . Då
var frid och fröjd och spel och sång, / ack att det så vore än . . . Då gingo
stadens pärer / i aulan på konserter . . ."

Stadens pärer, det var vi det.

Något, jag tror det mesta, av allt detta såg jag nu med ens utifrån, efter 29
års förlopp, genom ett målargenis förbittrade ögon som ung, och jag såg
mig omkring på nationens ämbetsmän och de gästande gråhårsmännen i
sina studentmössor, fyllda av minnen av ärevördiga lustigheter ur nations-
krönikan, väntande att nu få höra ett tacksamt vittnesbörd från en icke-stu-
dent om det överjordiskt märkvärdiga i att äntligen ha förlänats student-
mössa.

Men han satte den inte ens på huvudet. Den låg på bordet framför
honom.

X-et visade oss de hårt stickande reflexerna av den svängande käppens
silverknopp. Och jag visste ju något själv. Vi hade väl av somliga setts med
löje – "studentglopar!" – av åtskilliga med konventionell respekt – "bli-
vande ämbetsmän!" – av andra med mer eller mindre roat överseende – "ja
se studenter!" Men vi hade alltså i vårt övermod även varit hatade av begå-
vat folk av Sven Erixsons sort. Hatade.

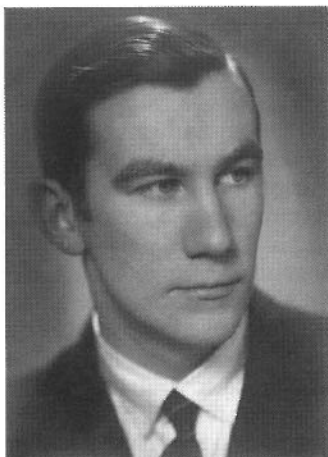
Den nye hedersledamoten talade i korta satser och då och då med bruten
röst. Jag vet inte i detalj vad han kan ha sagt, men plötsligt tog han ett fast
grepp om den stora hopknycklade servetten och gned den som en handduk
med väldiga tag över hela sitt röda ansikte, som nog fuktades även av annat
än svett. Själv satt jag med tårar sköljande ner utför ansiktet, tacksam att
alla tittade på talaren.

Nej, sa X-et ungefär, jag har alltid misstrott studenter. Inte har jag just
känt några heller. Akademiker – ingenting för mig. Men så lärde jag känna
Åke (biologen och skalden professor Åke Gustafsson var hans sväger, alltså
bror till skaldinnan Ingeborg Erixson, hans hustru, och såvitt jag minns var

båda med vid tillfället) och pratade med honom. Och Åke var ju en människa. Så kanske ändå – och för Åkes skull så - - -

Därmed var talet slut, med en oemotståndlig, men absolut naturlig antiklimax – i sin oförfärad ursprunglighet ett av de mest storslagna jag hört. En slutvinjett på mitt Uppsala-liv, ditsatt år 1959.

*

Erik Hjalmar Linder i början av 1930-talet.

Men nu var det 1929 och mitt kuratell hade så gott som helt slukat ännu en dyrbar termin. Mycket hade inte blivit skrivet på den med Lamm överenskomna uppsatsen. Min fästmo hade tagit sin med.kand. och sökt sig in på Tandläkarinstitutet. Hon skulle alltså komma att bli bofast i Stockholm från och med nästa termin.

Stockholmslivet kände jag redan; vad en stockholmsvår var visste jag. I Stockholm fanns Martin Lamm och ett seminarium jag redan fått en viss kontakt med. I Stockholm fanns Manne Ståhl och Sveriges riksdag och Svenska Morgonbladet och en del försörjningsmöjligheter. I Stockholm fanns tidningar där man kanske kunde fortsätta att söka arbete, eftersom det för pappa och därmed för mig hade blivit så knappt om pengar. Jag avsåg mig kuratorsuppdraget

och skrev till min far i januari 1930, sedan jag berättat om vissa efterdyningar till den famösa disciplinära åtgärden med avstängningar från krog, att "det är så mycket diskussioner och bråk så det skall bli skönt att komma ifrån alltsammans".

Det betydde inte alls att jag hatade Uppsala. Men luften hade blivit tryckande till sist, tung av förpliktelser och uteblivna eller försenade studieresultat.

Innan jag äntrade stockholmståget kåserade jag en afton på Waldenströmska om livet på Sörmland-Närke, om vanor och ovanor och om den stora nyttan av dans i nationslivet. Hemmets humör, en duglig och vänlig men ibland något amper dam, lät undfalla sig några ord som andra bar fram: Nu tycks kandidaten Linder vara på glid . . . Jag tänkte eller sa, lite häpen, lite arg: På glid, på glid – jag har alltid varit på glid . . . någonstans?

Nu var jag på glid bort från Uppsala till en storstad, bort från hemmet till ett inackorderingsrum, bort från redan upplösta eller förbrukade kamratkretsar till nya vänner, ut ur tjugotalet in i 1930, ett år då allting började hända överallt.

Såvitt vi minns

Av Titti Nylander och Per Sörbom

Titti och Per ombord på M/S Gurli på hemväg från hembygdsresa till Strängnäs och Birka våren 1960.

Vi kom till Uppsala strax före den stora explosionen, Per hösten 1959, Titti året efter. Nationen var fortfarande en stillsam oas i universitetets skugga. Vi fick våra ståtliga studentbrev med rektors underskrift och kunde skriva in oss i nationens stora bok med angivande av alla nödiga antecedentia, inklusive den mystifierande "morfaderns karaktär".

Som recentiorer insåg vi att vi förväntades inta en hövlig tillbakadragenhet, men man kände genast att den gamla slottskopian på Järnbrogatan var ett andra hem. Just vid denna tid stod nationens bostäder ute i Triangeln färdiga, men många av oss tyckte väl att det föreföll litet egendomligt att man skulle kunna bo bortåt Enköping till och ändå studera vid Uppsala universitet.

Yttre och inre hygien

Per lyckades av en slump få ett rum på vinden ovanför Rosendals matsalar, i hörnet av Rundelsgränd och S:t Johannesgatan, och Titti hamnade i ett inackorderingsrum på en annan vind. Tittis tvättning i rummets handfat fick företas försiktigt, eftersom sängen på andra sidan av rummet annars blev sjöblöt. I rummet fick dock plats en liten vattenkokare, där all matlagning ägde rum. Skafferiet som låg utanför i vindsutrymmet delades mellan Titti och mössen.

På den Rosendalska vinden bodde sex studenter i varsitt rum med en våtrumssituation som idag skulle betecknas som skandalös om den avslöjats vid den mest primitiva flyktingförläggning. När grabbarna på nationshusets

vind vid landskap efter landskap krävde att få en dusch, tyckte vi på Rosendal att en sådan hygienlängtan var tämligen överdriven. Vi hade vårt handfat och vår toalettstol som vi delade broderligt. Resten av kroppen fick sitt vid intermittenta besök på Svettis, där vi såg till att vi verkligen fick valuta för pengarna.

Med tiden blev dock duschbristen bland grabbarna på rosendalsvinden en viktig drivkraft i umgänget med det andra könet. Det visade sig att tjejer gärna bosatte sig under andra och bättre VVS-förhållanden och att de dessutom oftast hade rikhaltiga frukostingredienser.

Själva nöjde vi grabbar oss med en kaffekokare eller en enkel el-platta, och mjölken, i de sällsynta fall sådan förekom, kunde vintertid hållas kall på fönsterblecket. En av invånarna på den rosendalska vinden, en östgöte som numera innehar en hög befattning i Bibelkommissionen, installerade en kokplatta i sin klädgarderob där vi ibland tillagade stekt falukorv. Den totala avsaknaden av ventilation innebar att hans kostymer fick en ovanligt elegant glänsande yta och en hemtrevligt huslig doft.

För man åt inte på nationen annat än vid festliga tillfällen. Dessa var visserligen många, men inte tillräckliga för att hålla en flitig student vid liv. Vid gasker och middagar användes nationshusets andra våning, annars inte. På nedre botten bodde nationens vaktmästarpar Rulle och Ingrid Edén och där fanns kuratorsrummet samt det yttre och inre biblioteket. I det yttre stod brädspelsborden och där fanns tidningarna från hembygden. Publivet var inte uppfunnet och mat åt man på Ringbaren eller någon matsal till kupongpriser.

Trots avsaknaden av studiemedel, i bästa fall kunde man låna räntefritt av staten, fanns det på något förunderligt sätt pengar över till ett och annat besök på Gillegrillen. Det som idag är någon slags konsthall var på vår tid krog och hotell, som det alltid hade varit. Att Gillet skulle kunna ligga på fel sida om ån har vi aldrig accepterat.

Söndagskvällens kulinariska avspark bestod nästan alltid av en Escalope Madrid – ett mörkt och väl utplattat köttstycke, sallad med rå lök ordentligt överpuddrad med riven parmesan, och så pommes frites förstås. Ett par snapsar, några rejäla öl, kaffe och konjak och en sexa gin med klar tonic – en till kanske?, ja tack, vattnet räcker!

Tittis första kulinariska minne från Gillets grill är att hon där kom i kontakt med den rysligt exotiska rätten Filet mignon, som var höjden av utsvävning och lycka. Till kaffet dracks förstås damlikören "Loppan", som bestod av kakaolikör toppad med tjock grädde.

Söndagsluncher, efter särskilt arbetsamma lördagskvällar, intogs med fördel på Forumgrillen – tournedos med extra vitaminsmör, tack – eller Tre Liljor på Bredgränd, varför inte deras utmärkta Tournedos Rossini?

Märkligt nog hade vi råd, åtminstone var fjortonde dag. Det måste ha inträffat fundamentala förändringar i det svenska ekonomiska systemet sedan dess, eller också har de bättre delarna av krogssystemet tappat intresset för den självbetalande delen av befolkningen.

Herrmiddag — Per Sörbom och Lennart Åqvist vid brädspelet (och groggen) i yttre biblioteket.

På spaning efter det svunna

Lördagar då, frågar dagens student, var ni inte i behov av någon stärkande lunch då? Nej, av det enkla skälet att vi fortfarande i början av sextioalet kunde ha undervisning även lördag förmiddag och ogärna lämnade studentrummets skrivbord förrän någon gång på eftermiddagen.

Nu berodde det naturligtvis på vad man läste för ämne, det där med lördagsundervisningen, alltså. Per tillbringade en stillsam termin på sitt studentrum och på Carolina för att inhämta ettbetygskursen i idé- och lärdoms-historia. Självstudierna avbröts bara några onsdagar mellan klockan 18 och 19, då professor Lindroth höll terminens offentliga föreläsningar i närvaro av den bildningstörstande allmänheten.

Titti minns från sina franskstudier att hon låg en hel termin på sängen och läste Prousts "A la recherche du temps perdu". Tvåbetygskursen drog ut på tiden, men det var det värt. Hon började dock, med tanke på kroppsställningen, att förstå varför det heter överläggare.

När det kändes som om lärdomen mognat beställde man tentamenstid hos professorn och fick svara för hela betyget (20 poäng, o sena tiders barn!) vid en enda munta.

I andra ämnen, det ska medges, var det betydligt tuffare. I litteraturhistoria med poetik, där man numera har blivit så fina i kanten att man kallar sig "litteraturvetenskap", kunde det bli ända upp till sex eller rent av åtta timmars schemabunden undervisning i veckan.

Studenten är död – leve studenten

Nationens festkalender var fortfarande vid det gamla: recentiorsgask, dammiddag, gåsmiddag, lucia med lucifer, herrmiddag, kanske maskerad i februari, valborg, majmiddag, vårbal och sedan Bastiljstormning, något som sällan lockade mer än ett tjugotal deltagare, eftersom det knappast fanns några "vanliga" studenter kvar i Uppsala under somaren. Möjligen kan det ha funnits en och annan improviserad festlighet, men nationen var fortfarande i övervägande grad en samlings- och träffpunkt, inte ett nedslitet nöjespalats.

Mot slutet av vår tid före fil.kanden började det hända saker, vilket vi antydde inledningsvis. Studentkullarna blev större och större och nationen anpassade sig med berömvärd snabbhet. Hornboskapen blev naturligtvis bättre och bättre, men på något underligt sätt blev nationskamraterna färre och färre, åtminstone i nationshuset. Vardagsumgänget förflyttades till dubletter, tripletter och korridorer. UNT och de stora drakarna lockade med förmånliga prenumerationspriser, TV-bruket spreds in i studentrummen. Vid anblicken av alla städade par som vandrade hem till dubletten med tårtkartong i handen på söndagen, skrev Titti ett inlägg i ERGO med rubriken "Studenten är död, leve studenten".

Vad skulle vi då med nationens sällskapsutrymmen till? Detta frågade sig naturligtvis kuratel och landskap också. Stavenowska inköptes, biblioteket flyttade dit, kuratelet upp på vinden, studenterna ut därifrån (trots att de hade äntligen fått sin dusch!), nya ämbetsmän med festkurativa funktioner – och nationen var beredd att möta den nya tiden. Erkännas bör att denna något snabba historik kanske inte är kronologiskt fläckfri, men vi som blev litet sällsyntare gäster tyckte nog att det gick undan.

Nu ska ingen förledas att tro att det sagda utgör nostalgiska klagosånger. Vi är väl medvetna om att allt egentligen är vid det gamla, fast litet annorlunda. Allt är säkert utmärkt, precis som det var på vår tid. Såvitt vi minns ...

Gåsmiddag hösten 1959 med recensören Per bland äldre och yngre landsmän.

Hornboskapen (ca) 150 år

Av Harald Rydberg, redaktör

Frågan om Hornboskapen är 150 år gammal eller ca 150 år, som vissa skeptiker hävdar, lär inte kunna lösas. Vår kunskap om HB:s äldsta historia har dock vidgats påtagligt genom den skrift *Skapelsen krona – Hornboskapen 1843-1993*, som utgavs i höstas av Olle Nordberg och hans medredaktörer. Våra möjligheter att ta del av HB:s färdigheter har samtidigt ökat genom den CD-inspelning som utgavs tidigare under jubileumsåret med den klargörande titeln *Musikorkester Hornboskapen*.

Den renlärlige HB-entusiasten, antingen han eller hon lyssnat eller spelat, den där som anser att repertoaren bör bestå av Kungl. Sö. Infanteri, Vår direktör och andra marscher, då och då uppblandade med Favoritmelodierna, Vårpotpurriet (i maj) och med några andra Gille-arrangemang från 20-talet samt att detta bör framföras gärna lätt falskt och med respekt för de individuella initiativen, hade svårt att känna igen sig vid den jubileumskonserter som Hornboskapen höll i Katedralskolans aula den 16 oktober 1993 och vars nummer till stora delar återfinns på den nämnda CD-skivan.

Spelmansglädje. Ulf Lindsjö och Bengt Magnusson vid recentiorsgasken hösten 1958.

Showinslagen var inte bara legio utan även öron- och ögonbedövande samt vittnade om ett engagemang och en uppfinningsrikedom utöver det vanliga, parat med kunskaper i ljud- och pyroteknik. Där spelades upp såväl smärre som större tablåer mot en kraftfull, mångstämmig och ofta även känslig och följsam musikkuliss. Till igenkännandet och förståelsen av de framförda sångnumren hade åhörarna stor glädje av melodiangivelserna i det utdelade programmet. Själv uppskattade jag mest de rena orkesternumren samt baletten, vilket kanske i båda fallen är ett ålderstecken. Jag var särskilt imponerad av framförandena av Fallskämsjägarmarsch och Våra vita grenadjärer, där HB med sina tre trumpetsolister närmade sig de höjder som I 3:s orkester under musikdirektören Björkqvist nådde vid sina utomhuskonserter på Behrns terrass i Berzelii park på 40-talet.

Att ett showmässigt framträdande inte är ett otypiskt eller ens nytt påfund framgår emellertid av festskriften Skapelsens krona. Man kan snarare konstatera att frigörelsen från det strikta marscherandet eller mer statiska framförandet började med de festarrangemang som utvecklades i slutet av 1950-talet, då Hornboskapen sökte förnya sig med förebilder från Gerhard Hoffnuds konserter och Stockholmskamevalerna. Om HB verkligen har en obruten tradition från 1843 så kan man söka rötterna ända ner i de karnevalsuptåg som studentkåren då anordnade. Vid dessa gjorde blåsmusikanterna från Södermanlands-Nerikes nation iklädda Bellmanskostymer stor lycka. Från denna tid känner man också namnet på en musikanföreläsare samt hittar räkenskaper på inköp och lagningar av främst bleckblåsinstrument.

Vi är hornboskaparna och historikerna Fredrik Sandgren och Henrik Ågren stor tack skyldiga för att de så långt möjligt klarlagt HB:s bakgrund och utvecklingen från 40-tal till 40-tal. Det visar sig också av "Lutter" Widstrands två artiklar att blåsmusikens framväxt inte var en unik sömmland-näringsk företeelse utan hängde samman med utvecklingen av bleckblåsinstrumenten och ventilarrangemangen under början av 1800-talet. Detta underlättade i hög grad spelandet och medförde att blåsorkestrar i mängd blommade upp i alla sorters korporationer i Europa och Nordamerika.

Med hjälp av Lutters förklaringar och en skicklig arrangörs manipulationer, så som de beskrivs av Christer Henriksén, förstår jag nu bättre varför jag själv och andra med bristfällig musikalisk bakgrund ändå kunde låta någorlunda rent och samstämmigt på 1950-talet. Så här i efterhand blir man ännu mera imponerad över HB:s musiklaboratorium och dess utvecklande roll, när man tar del av Lennart Åqvists sant akademiska, analytiska betraktelse över Kunglig Södermanlands regementes paradmarsch och dess paralleller med Beethovens Eroikasymfoni, och främst slutmeningen: "På samma sätt, ville jag mena, kräver det en livstid att ordentligt tillgodogöra sig Hornboskapens repertoar, varpå Kungl. Sö. är ett så praktfullt exempel".

1950-talet var således inte en nedgångsperiod i Hornboskapens historia, utan snarare början på en ny era. Upp- och nedgångar har eljest inträffat med viss regelbundenhet, så som pendeln på en metronom inte bara slår åt ett håll utan även, om än ogärna, tillbaka. Nedgångarna i aktivitet har alltid

visat sig vara kortvariga och har snabbt kunnat övervinnas. Orkestern har hämtat ny kraft och rekryterat nya förmågor. Den och dess repertoar har fördjupats, breddats och utvecklats samt till och med invecklats – hur kvinnliga blåsare infiltrerat Hornboskapen skildras i Ida Möllers bidrag "Kan vi, vill vi, törs vi?"

Det är många fler bidrag som jag skulle vilja nämna. Ytterligare referat skulle emellertid inte göra boken full rättvisa och jag vill i stället rekommendera alla att köpa den och läsa själva. Jag hoppas också att läsningen skall sätta igång den egna tankeverksamheten och forskningslusten så att nya bidrag dyker upp om Hornboskapens historia och verksamhet. Så här lite mer offentligt och provokativt vill jag påpeka att Lars Hellbergs minnen från 1930-talet, som inte hann bli färdiga till minnesskriften, skulle passa bra i nästa års Majhälsning.

Rickard Levin, musikanföreläsare 92/93, i nya HB-kavajen.

Boken Skapelsens krona kostar 140 kr (inkl frakt) och skivan 130 kr. De kan rekvideras från kuratorsexpeditionen eller genom insättning av adekvat belopp på postgironummer 73 45 77 - 0 "Hornboskapen"

Renoveringen av Arkadien

Av Pelle Carlsson

Den första februari i år, 1994, var det så äntligen dags för studenterna att återerövra Arkadien efter byggherrarnas tillfälliga styre. Vi var många som undrade hur detta "nya" Arkadien skulle te sig. Att fasaden hade fått sig en grundlig ansiktslyftning i form av ny puts samt nyrenoverade fönster hade stått klart sedan länge, tillika att balkongerna hade uppglasats, det vill säga att den vägg som vetter mot balkongerna hade ersatts med en glasdörr. Den stora frågan var, trots allt, vad som hade hänt med studentpalatsets insida. Fanns doften av decenniernas punschromantik kvar eller hade hela byggnaden förvandlats till en klinisk miljö helt fri från lämningarna efter historiens vingslag. Vid inträdet i Arkadien skulle svaren ges, men låt oss först återvända till ombyggnationens planeringsstadium.

Redan 1938 flyttade de första studenterna in i det då nybyggda Arkadien, vilket då måste ha tett sig som ett verkligt lyxboende. Att en byggnad, som under en levnadstid på 45 år har hyst närmare 2000 boende, utsätts för exceptionellt slitage torde vara lätt att förstå och renoveringsbehovet hade belysts i tioalet år då Förvaltningsdirektionen på allvar tog tag i renoveringsplaneringen i början av 90-talet. I planeringens tidiga skede diskuterades även rivning av det befintliga Arkadien, som ett alternativ till den nu utförda helrenoveringen. De förmånliga lån med statliga räntesubventioner, som existerade i början 90-talet, kom att påverka tidpunkten för startskottet till renoveringen. Därför sattes skyddsräcken för taksnöskotning upp under 1992 års sista veckor för att påvisa att arbetet verkligen hade påbörjats. Det skulle dock dröja ytterligare sex månader innan den verkliga renoveringen tog fart och de boende tvingades evakuera. Att konjunkturen inom byggbranschen var gynnsam för köparen tog sig uttryck i att de offerter som inkom var nertill hälften så kostsamma som de kalkyler som tidigare hade gjorts av Förvaltningsdirektionen.

Den offert som senare antogs hamnade på i runda tal 7,5 miljoner, men där ingick även en del arbete som inte direkt kunde hänföras till Arkadien, till exempel ny stamdragning i hela kvarteret samt fem stolparmaturer, som nu lyser upp kvarteret Rosendals innanmäte. Av både ekonomiska och organisatoriska skäl såldes Arkadien under renoveringen från Nationen till Stiftelsen Södermanlands-Nerikes Studentbostäder, vilket även tros vara till gagn för att våra studentbostäder tryggas vid ett eventuellt avskaffande av kårbliatoriet. Denna överlåtning hade även till följd att Triangeln kunde ställas som säkerhet vid upplåningen till restaureringen. Tanken är dock att Arkadien skall självfinansieras varför hyresnivån i dagsläget är 500–600 kronor/månad högre för ett ordinarie korridorsrum i Arkadien än ett i Triangeln.

När det så är dags att vandra längs arkaden in i det nyrenoverade Arka-

Ny puts utanpå, nya kök inuti Arkadien.

dien känner man genast igen sig. Den överdimensionerade trapphallen är sig precis lik trots de ljudisolerande plattorna i taket. Brevinkasten är desamma, men sopnedkassen har avlägsnats till förmån för det tillväxta sophuset på nationsgården. När vi så stiger in i korridoren, upphör dock all likhet med den forna miljön. Nya kök har byggts till ut mot Sankt Johannesgatan på bekostnad av ett studentrum per korridor (våning 1–3), varför Arkadiens rumsbestånd nu utgörs av 60 rum mot ursprungliga 66. Köken har utrustats efter modern standard med dubbla spisar, dubbla kylskåp samt frysskåp. Dessutom har varje kök försetts med köksbord, varför nu detta rum har blivit den självklara samlingspunkten för varje korridorsmöte.

Mitt emot köket, in mot gården, har väggar slagits ut för att bereda plats för ett så kallat samlingsrum, som vetter mot balkongen. De nyrenoverade rummen påminner mycket om de gamla trots den vitmålade glasfiberväven. Vad som skiljer är de element för fjärrvärme som har satts in för att ersätta det gamla värmesystemet. Denna dragning har tagit sig uttryck i ett virrvarr av rör i varje rum, samt att rummen på våning fyra har utrustats med takradiatorer för att rädda de franska balkongerna – en lösning som troligen kommer att motverka de boendes på denna våning möjlighet att hålla huvudet kallt. Den största förbättringen finner vi dock först när vi stiger in i rummens dusch- och toalettutrymmen. Dessa har helkaklats samt utrustats med nya toalettstolar, handfat och blandare. Dessutom har samtliga golv utrustats med grå plastmatta.

Sammantaget är resultatet en boendestandard likvärdig med nyproduktion. Huruvida punsch- eller den mer sentida ölromantikens lämningar har etsat sig fast även i det nyrestaurerade Arkadien är dock tveksamt. Likheten med det gamla stannar främst vid det yttre. Dock kan studenterna fortfarande placera sina böcker i samma bokhyllor som användes i slutet på 30-talet, på Arkadiens vind ligger fortfarande högar av dagstidningar från tidiga 40-talet och i morgon kommer nog åter huset att dofta av punschromantik.

Avlidna landsmän

Sedan förra Majhälsningen utkom har följande medlemmar av nationen och seniorföreningen avlidit, enligt vad som är känt för redaktören och hans kontaktpersoner.

Död	Inskr	Född
26/3 1993	Florin, <i>Maj-Britt</i> , f.Fjaestad	1954 professor, Uppsala 15/5 1905
30/8 1993	Stålberg, <i>Harald</i>	1967 -, Uppsala 14/11 1945
27/10 1993	Fridh-Gabrielsson, <i>Anna Ulla-Bella</i>	1948 skådespelare 9/10 1929
19/10 1993	Westberg, <i>Conny</i> (hedersledamot 1967)	- bankdirektör, Katrineholm 14/1 1900
27/11 1993	Schnell, <i>Ivar</i> (hedersledamot 1957)	- landsantikvarie, Nyköping 18/12 1904
19/1 1994	Wretblad, Lars-Fredrik (<i>Lasse</i>)	1945 lärare, Uppsala 23/10 1918
25/1 1994	Linder, <i>Erik Hjalmar</i> (hedersledamot 1949)	1924 professor, Vallentuna 17/5 1906

In memoriam

Maj-Britt Florin avled den 26 mars 1993, 87 år gammal. Hon skrevs in vid Södermanlands-Nerikes nation höstterminen 1954 efter att ha tagit sin grundexamen och därefter bedrivit forskarstudier vid Stockholms högskola och Lunds universitet som resulterade i en fil lic-examen 1949.

Man skulle kunna säga att hon var en långvägare på sin färd in i vetenskapen, inte ovanligt för en kvinna förr. Som utövande lärare kämpade hon för familjeekonomin och först i andra hand kunde hon låta sitt forskningsintresse leva ut. I meritförteckningen märker man detta: adjunkt 1950, provår 1955, disputation 1957, docent 1958, adjunkt 1964, assoc. professor i Minneapolis 1965 och adjunkt 1967. Hela tiden märker man hur hon måste täcka upp reträttposter bakom sig om den vetenskapliga försörjningen skulle sina.

Hennes specialitet var diatoméanalysen, att bestämma de märkvärdigt beständiga skalerna av mikroskopiska kiselalger i sjölägerföljder och havsavlagringar. Med deras hjälp kunde hon spåra miljöpåverkan och följa miljöns förändringar både från gångna tider och i aktuella föroreningssituationer. Det ligger i sakens natur i den akademiska världen att hon blev mycket mera uppskattad i utlandet än här hemma. Hon hade dussinvis med utländska elever, hon kallades att hålla kurser på institutioner nära och fjärran, hon handledde unga forskare, hon publicerade flitigt. 76 år gammal fick hon professors namn och det sista arbetet publicerade hon sedan hon passerat de 80.

Efter pensioneringen arbetade hon träget från morgon till sen kväll. Hon fanns på plats när de unga studenterna kom, hon var fortfarande kvar där under kvällspasset och inte sällan fram emot midnatt. Ändå var hon ingen arbetsnarkoman. Hon kunde njuta av världen omkring sig och hade särskild tid att uppskatta det vackra i omgivningarna. Inte minst var hon mån om sitt yttre; få kunde som hon ta vara på sina färger och välja de rätta nyanserna på sina kläder. Och som hon kunde glädjas och skratta!

Viljan att tränga djupt in i verkligheten karakteriserade Maj-Britt Florins forskning. Om den Fjaestadska konstnärliga ådran präglade hennes metodik eller om det blev den vetenskapliga nyfikenhet som hon utvecklade i samarbetet med sin man, professor Sten Florin, som gjorde det, är inte gott att säga. Det är heller inte så stor skillnad mellan konstnären och vetenskapsmannens sanningssökande. Båda är empiriska och visionära.

Maj-Britt och Sten Florin hörde till den forskargeneration som haft alla de legendariska kvartärgeologiska svenska forskarna nära sig som lärare och som inspiratörer: De Geer, Munthe, von Post, Semander, Cleve-von Euler, Ahlmann. Deras egen generation blev nästan legendarisk och tillsammans med sina lärare har de lagt en solid grund för den nordiska miljögeologin, som vore ett bättre namn på föreläsningsskatalogens "kvartärgeologi". Deras förtjänst är det att svensk miljögeologi och miljöhistorisk geologi länge haft en världsledande position.

Sedan Sten Florin gått bort 1987, blev Maj-Britts sista år tunga för henne själv och hennes närmaste. Hon blev allt sprödare, och hennes livslåga falnade slutligen, då inga medikamenter längre hjälpte. Vi som har suttit och mikroskopierat vid hennes "kateder", den gamla uttjanta köksspisen av gjutjärn i vaktmästarbostaden på gamla institutionen med utsikt både mot S:t Eriks torg och Domkyrkoplan, minns henne gärna. Vi har upplevt hennes konstnärstemperament i umgänget med både studenter och kollegor. Vi har njutit hennes obegränsade gästfrihet då hon fortfarande orkade med oss. Vi har utnyttjat hennes vetenskapliga kapacitet. Vi saknar henne mycket.

Lars-König Königsson

Ulla-Bella Fridh och Maurice Chevalier.

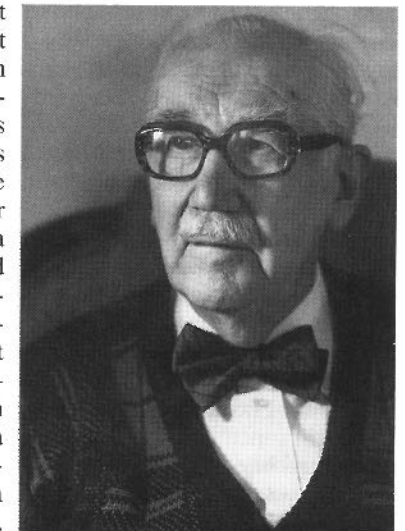
Ulla-Bella Fridh-Gabrielsson. Under senare delen av 1940-talet upplevde Södermanlands-Nerikes nation en popularitet, vars anledning var det rykte om musikalitet m m som otvivelaktigt skapats av Ulf Peder Olrogs framgångar i den profana underhållningsbranschen. Hornboskapen tutade, man spelade spex med välkänd succé och flera av nationsmedlemmarna deltog i professionellt genomförda revyer på sta'n. Man kan förstå att den teatertrogiga studentskan vid Uppsala Enskilda läroverk, Ulla-Britt Fridh, efter avlagd studentexamen skrev in sig vid just Sörmland-Närke hösten 1948. Några längre studier vid humanistiska fakulteten blev det dock inte för Ulla-

Britts del. I stället lockade Göteborgs stadsteaters elevskola, som hon efter avklarad inträdesprov genomgick åren 1949–52.

I Göteborg upptäcktes hon av Karl Gerhard, och från den tiden kallade hon sig som artist enbart för Ulla-Bella. Hon spelade i Karl Gerhards revyer, gjorde ett in hopp i Owe Thörnquists första revy i Uppsala och sjöng med honom i ett par av hans skivsuccéer, t ex Anders och Britta. Hennes mest framgångsrika soloframträdande på skiva blev Alfvéns "Roslagsvår" och Olle Adolphsons och Beppe Wolgers "Det gåtfulla folket". Hon blev Ulla-Bella med hela svenska folket i och med Söndagsbilagans inträde i TV-rutan 1960. Där träffade hon programledaren Jan Gabrielsson, som hon efter TV-serien för säkerhets skull gifte sig med. Hon spelade med i flera filmer och flyttade 1964 tillbaka till hemstaden Uppsala, där hon fick engagemang på Stadsteatern. De senare åren fram till sin bortgång reste hon runt i landet och framträdde med egna visprogram.

Carl-Uno Sjöblom

Erik Hjalmar Linder var en mycket ovanlig litteraturforskare, såtillvida att han var en alltigenom snäll, from och positiv människa. Det är litteraturforskare tyvärr sällan. Elakhet hör till deras yrkessjukdomar, särskilt om de tvingas skriva mycket om författare som de egentligen tycker illa om. Erik Hjalmar skrev kopiöst mycket och lärt om alla slags böcker och författare, alltid med förståelse och inlevelse, aldrig ovänligt, nästan alltid kärleksfullt, ofta entusiastiskt. Han var en kristen humanist och sann liberal, inte bara av ideologisk övertygelse utan av födsel och ohejdad vana. Redan hans akademiska livsbana är imponerande. Född i Fellingbro i Örebro län 1906, blev han student och inskriven i nationen 1924, fil kand 1928, nationens förste kurator 1929, fil lic i Stockholm 1938, fil doktor sammastädes 1942 på en avhandling om Hjalmar Bergman, som han senare ägnade ett flertal andra böcker. Han blev nationens hedersledamot 1949, docent i Stockholm 1956 samt fick professors namn 1973 efter ett mycket omfattande litteraturhistoriskt författarskap, där den mest banbrytande insatsen – vid sidan om böckerna om Hjalmar Bergman – var hans ounbärliga översiktsverk om modern svensk litteratur, *Fyra decennier av 1900-talet* (1949), senare utvidgat och omarbetat till *Fem decennier av 1900-talet* (1965).

Det var dock inte som universitetsman Erik Hjalmar gjorde sin egentliga karriär utan som publicist och tidningsman. Han var medarbetare i den frikyrkliga tidningen Svenska Morgonbladet 1931–45, från 1937 som ledarskribent och andreredaktör. 1947–49 var han chef för radions föredragsavdelning, 1950–56 medarbetare i Stockholms-Tidningen, 1954–57 ordförande i Pennklubben, 1957–58 huvudredaktör för Morgonbladet, från 1959 litteraturkritiker i Göteborgs-Posten. Till hans publicistiska insatser hör – förutom en väldig mängd tidningsartiklar – flera essäsamlingar, reseböcker och debattböcker med kristet-liberal grundhållning. Den bibliografi som sammanställdes till hans 75-årsdag omfattar inte mindre än 2 881 nummer!

Förutom allt detta hade han en mängd hedersuppdrag, till exempel som ledamot av Pressens opinionsnämnd 1946–60 och Nordiska rådets litteraturnämnd 1962–67. Med sin hjärtlighet, oändliga tolerans och vänliga auktoritet var han en efterlängtdad fadersgestalt som alla ville ha med i ledningen för alla upptänkliga kommittéer och organisationer.

Hur orkade han med allt detta? Var hämtade han kraften? För den som saknar hans egen religiösa tro förefaller detta närmast obegripligt, speciellt som denne nallebjörnsliknande farbror aldrig föreföll stressad eller irriterad, inte ens vid de få tillfällen då hans vänlighet bemöttes med oförskämdhet. Jag minns honom från ett sådant tillfälle i USA, då han tvingats jaga över halva jordklotet för att få fatt i Hjalmar Bergmans dagböcker, som deras unge och tämligen arrogante amerikanske ägare hårdnackat vägrade lämna ifrån sig. Erik Hjalmar var då redan gammal och ganska trött, men uppgiven och sur var han ingalunda utan alltid lika oföränderligt snäll och godhjärtad, och till sist, efter en oändlig serie av kristerligt tålmodiga förhandlingar, fick han amerikanen att ge med sig. Därmed kunde det väldiga trebandsverket om Wadköpingens diktare (1962–83) äntligen fullbordas efter tre decenniers mödor.

Förutom allt annat kunde Erik Hjalmar också – som nationens landsmän fått erfarat – underhålla sin omgivning som improviserad estradör och vis-sångare, då hans varma stämma fyllde upp rummet och fick alla att fascinerat lyssna. Fridas visor stod särskilt ofta på repertoaren. Talangen har gått vidare till sonen Anders, känd estradör och skådespelare.

Jag kan inte förklara fenomenet Erik Hjalmar Linder på annat sätt än att han hämtade kraft ur sin egen snällhet. Den stod som ett sken omkring honom och gör att vi inte glömmet honom i första taget.

Lars Lönnroth

Ivar Schnell. Förra landsantikvariern, författaren Ivar Schnell, avled i Nyköping den 27 november 1993 i en ålder av nära 89 år. Han valdes till hedersledamot av Södermanlands-Nerikes nation på landskapet den 2 december 1957 och installerades på Majmiddagen 1958. Hans tacktal "Det är inte jag som skall ha tack" utformade han som en hyllning till landskapet Söder-

manland och vi som var med minns nog de flesta den särskilda stämning han väckte med sina sakkunniga utblickar över tid och rum. Han kunde sitt Södermanland och han visste hur man förmedlade kunskanden.

Hans tal publicerades i Majhälsning 1959. Det var inte hans första bidrag till denna årsskrift. Redan Majhälsning 1938 hade en artikel av Ivar Schnells hand. Han skrev där om de hembygds-kurser som nationen så framgångsrikt genomförde från 1907 fram till tror jag 1939 och i vilka han själv de senaste åren deltog som engagerad föreläsare. Ytterligare sex artiklar i skilda ämnen kunde Majhälsningens läsare glädjas åt den närmaste sjuårsperioden.

Det är alltid extra roligt när en hedersledamot fortsätter att bry sig om nationen, som här blev fallet. Ändå hade inte Ivar Schnell tidigare tillhört nationen. Han tog studenten vid Djursholms samskola, således i Uppland, och läste därefter vid Stockholms högskola för att sedan ta ut sin licentiatexamen vid Uppsala universitet. Till Södermanlands Hembygdsförbund knöts han 1934 och därefter har få, om ens någon, haft större och längre betydelse för sörmländskt musei- och kulturliv.

Hans publicistiska verksamhet var betydande. I förordet till bibliografin Litteratur om Södermanlands län 1951–1980 skriver Gunborg Nyman: "Ett namn dominerar dock över alla andra, nämligen landsantikvariern Ivar Schnells. Enbart under den period denna bibliografi omspänner, förekommer hans namn på mer än 200 arbeten. Den verksamhet som här förtecknas, vittnar om en närmast otrolig arbetsinsats för att sprida kännedom om sörmländsk historia och sörmländskt liv . . . En särskild hedersbetygelse åt Ivar Schnell är självklar i denna bibliografi."

I vår landsman Mats Esséns utförliga Sörmländsk bibliografi utgiven 1939 och 1954 förekommer Ivar Schnell på snart sagt varje sida. I Sörmlandsbygden 1975 finns en bibliografi sammanställd av Malte Hollertz som på hela 19 textsidor upptar skrifter av Ivar Schnell 1926–1974. Närmast en prestation är hans roll som redaktör för serien "Sörmländska kyrkor". En presentation i text och bild av landskapets samtliga kyrkobyggnader, sammanlagt 126, oftast 16-sidiga häften som kom ut åren 1940–1966 och senare i många upplagor. Till detta kommer ständiga tidningsartiklar, och här kan särskilt nämnas hans serie "Sörmländska antikviteter", ca 400 trespaltare i Södermanlands Nyheter under åren 1967–1974.

Ivar Schnell har vid olika tillfällen donerat sina skrifter till nationens bibliotek, och inte nog med det. Han såg till att biblioteket fick exemplar av

de många andra skrifter Hembygdsförbundet – sedermera läns museet – gav ut, en tradition som jag för några år sedan aktualiserade och som förhoppningsvis ännu fungerar. På så sätt har nationsbiblioteket tillförts viktiga skrifter inom den sörmländska hembygdslitteraturen. Det kanske även i denna skrift bör tilläggas att Ivar Schnell i sin tidigaste publicering också skrev om nationens andra landskap – Närke.

Man kan förledas att tro att en som skriver så mycket saknar intresse för mer socialt umgänge, men så var definitivt inte fallet. Han hade familj och ett stort kontaktnät och syntes lika hemmastadd vid landshövdingens bord som hos "folket i stugorna". Han var outtröttlig och krävande mot sig själv och andra. Han satte Nyköpings Hus på kartan och införde traditioner och aktiviteter av enorm genomslagskraft. Vårdare av kyrkor, herrgårdar, hembygdsgrändar, andra intressanta byggnader och fornminnen gav han råd och stöd. Museet grep in och påverkade i stort sett överallt. Och detta med en från början numerärt ytterst blygsam personalstyrka – och inte minst med blygsamma anslag från det allmänna. Det var ett konststycke att få det hela att gå runt ekonomiskt. För Nyköpingsbon eller sörmlänningen i allmänhet torde här löst skissade aktiviteter vara de man mest förknippade med Schnell, men i en studentnationstidskrift torde det vara motiverat att mest orda om hans roll som författare.

Ivar Schnell gick i pension den 30 juni 1970. Flera har varit lands- och länsantikvarier i Sörmland efter honom, det allmänna har gått in med allt större resurser, men ändå träffar nog en minnestecknare ganska rätt som talar om "en livsgärning av sådana mått att ingen nutida kulturarbetare kan åstadkomma något liknande".

År 1974, således ganska snart efter sin pensionering drabbades Ivar Schnell av en mycket svår hjärnskada vid en trafikolycka. Hans enorma viljestyrka och hans hustru Karin gjorde att han från ett bottenläge kunde på något sätt komma tillbaka till ett liv med mening, läsning och umgänge. Han arbetade outtröttligt och försökte få de motspänstiga bokstäverna att bilda ord och meningar. Det normala åldrandets nedåtgående kurva fanns inte hos Ivar Schnell, hans kurva gick uppåt. Under den perioden lärde jag väl känna Ivar och Karin. Det har varit en glädje att uppleva deras samspel och att följa deras sätt att inrätta tillvaron efter givna möjligheter. Umgänget har varit lärorikt i mer än en bemärkelse.

Orvar Starbäck

Conny Westberg. Bankdirektör Conny Westberg avled 93 år gammal den 19 oktober 1993. Han var en sann vän av Södermanlands-Nerikes nation och nationen tog också tidigt hans tjänster i anspråk. 1932 blev han revisor i nationens studielånefond. Åren 1964-75 var han hembygdsrepresentant och ledamot i stiftelsen för nationens bostäder. Conny Westberg kom alltid när nationen kallade och han var en intresserad och aktiv mötesdeltagare.

Nationen kunde dra stor nytta av hans rika erfarenhet. Inför den senast genomförda renoveringen av nationshuset var hans kännedom om och kontakter med hembygden och den aktning han där åtnjöt av stort värde. Conny Westberg kallades till hedersledamot av nationen den 20 september 1967.

Conny Westberg – västernorränningen från Mo – kom redan som 19-åring till Katrineholm och Oppunda härads sparbank för att stanna och verka där. Han började hos den sedermera i Uppsala verksamme bankdirektören J H Jönsson, vars syssla i Oppundabanken han övertog i början av 1930-talet. Conny Westbergs intresse för sparbanksrörelsen ledde honom 1926 till studier vid Columbia University och de följande åren till Finland och Holland. 1936 var han Sverige-Amerikastiftelsens stipendiat. Han åtnjöt stort förtroende inom den svenska sparbanksrörelsen och hade där många skilda uppdrag. I sin hemstad var han en känd och aktad man.

Conny Westberg hade vid sidan av ett stort filatelistiskt intresse, en för en sparbanksman inte så främmande hobby – han samlade på sparbössor. Hans samling var aktningssvärd och han blev också medlem i den internationella Argyrothecologists Club. Conny Westberg var riddare av Vasaorden samt hade tilldelats Patriotiska sällskapets stora guldmedalj och Sparbanksföreningens medalj i samma valör. – Vi minns Conny Westberg som en mycket omtänksam och vänfast person.

Lennart Nordén Gunnar Wijkman

Lars Wretblad avled den 19 januari 1994 och var då 75 år gammal. Han var född i Södertälje och tog studenten på Nya Elementarläroverket i Stockholm 1937. Han skrevs samma år in på Stockholms högskola och två år senare på Norrlands nation i Uppsala. Till Södermanlands-Nerikes nation kom han först 1945.

Lars hörde till den generation studenter för vilka det andra världskriget medförde såväl studiebrott som arbetsmöjligheter. Hans administrativa talanger i kombination med ett stort och varmt hjärta gjorde honom till en given officersaspirant när den kungliga krigsmakten kallade på hans tjänster. Den akademiska studiebanan blev därför inte lång, men desto längre den militära. Den stannade vid kapten i reserven, men hade säkerligen kunnat gå längre om Lars velat.

Nu stod hans häg till den fredliga lärarbanan. 1947 tog han folkskolläraryxamen och fick anställning vid den nyuppförda Bergskolan i Käbo. Där kom han att verka i hela sitt yrkesverksamma liv, som en skollärare av den gamla stammen: plikttrogen, mån om att ge sina elever både de nödvändiga kunskaperna samt stöd och uppmuntran. Jag minns att han gärna berättade att ingen av hans kollegor hade så hög intagningsprocent som han med sina elever då de skulle tentera in i läroverket. Han hade många vänner bland lärarna där och det var inte svårt för honom att ta reda på vad som fordrades.

Det är främst som en präktig sångar-bas vi lärde känna Lars på nationen. I samband med 300-årsjubileet 1952, då vi skulle spela "Mohren", var han den självskrivne "Don Cascaluna". I spexet medverkade även Folke Widstrand, John Mohlin (norrl.) och jag själv i regi av Stig-Ossian Ericson. Vi spelade i nationens trapphall – ett genialt uppslag av Stig-Ossian – och med huvuddelen av publiken i trappan! Musiken utförde Anne-Charlotte Idmark på en flygel som placerats under trappan.

I samband med kamratmötet 1957, då det var dags för både "Mohren" och "På Madagaskar", kom Lars sångkonst åter till bruk. På fotografiet syns Lars som Don Cascaluna i skägg och med stort svärd (jag spelade själv moren Mustafa, John Molin Donna Rotunda och Lars Alvegren Don Lopez). I På Madagaskar kreerade Lars rollen som mänskogödaren "Gluffo" vid det "Uschiameiska" hovet. Genom sin stora sångarvana och säkra musikalitet var han en stor tillgång för den stundom hårt prövade gästregissören och hedersledamoten Ragnar Hyltén-Cavallius. Efter många år som kamrerare i OD hade Lars ett säkert handlag när det gällde att få ordning på glada amatörsångares stämsång i hyllningskörer.

Lars var den givne sällskapsbrodern. Med sin positiva grundsyn blev han de många väns vän och togs i anspråk för förtroendeuppdrag av skilda slag i glada vänners lag. Förutom i OD gav han mycket av sitt intresse och sin kärlek till samfundet SHT, där han i många år ägnade sig åt att introducera en stor skara av yngre disciplar, som han mött och som han funnit värddiga att åtnjuta hans fadderskap. Vi är många som rymdes i hans vänkrets.

Richard Ringmar

Från vår till vår av Magnus Corell

Förste kurator som Ijusets riddarvakt.

Måndagen den 5:e april 1993 var det så dags för landskap igen. För några av oss var det inte bara ett landskap i mängden – det här landskapet förändrade våra liv. Jens Johnsson (Nyköping), nyvald tredje kurator, hade dock flytt fältet och befann sig på behörigt avstånd från den uppskruvade stämningen. Han var fullt sysselsatt med att förhandla med den undre världen i St Petersburg i sin jakt efter användbara ting till den annalkande sommarrestaurangen. Klubbmästarparet Camilla Carpmann (Katrineholm) och Gustaf Lind (Uppsala) fick däremot uppleva den obeskrivliga glädje man känner när man hör Förste kurator läsa upp det valresultat man drömt om natt efter natt. Min egen Förste kuratorsdröm blev verklighet denna aprildag.

Nylands nation firade stort jubileum någon vecka senare och naturligtvis krävde detta en ståndsmässig uppvaktning från vår sida. Inte minst Hornboskapen gjorde en bejublad insats när de spelade på ett sätt som nylänningarna aldrig hört dem spela på förut. Hornboskapen hade nämligen just lärt sig att spela på CD, vilket man firat – med all rätt – vid releasepartyt i början av april. Och hur det går till när boskap släpper en CD kan var och en lätt räkna ut.

Vårliga vindar

Våren hälsades välkommen med sedvanlig pompa och ståt. Särskilt ståtliga måste gästerna på valborgsgasquen ha sett ut. När processionen anlände till Gunillan i sista stund måste denna skara landsmän gjort ett starkt intryck på sin omgivning. Massorna skingrades framför processionen och plötsligt stod södermanland-nerikingarna på första parkett, nöjda med att få en nypa frisk luft inför de nattliga övningar som stundade.

Hedersledamot installandus Lars Lönnroth höll ett bejublat tal, i vilket

Nationsexercis på Polacksbacken under ledning av nye hedersledamoten Lars Lönnroth.

han bland annat slog fast att orsaken till att han en gång sökt sig till nationen var att Södermanlands-Nerikes för honom var musornas tempel – ett uttalande som fick nationens kulturbärare att slå sig för bröstet. Några som bara ett par veckor senare fick börja fundera över att söka sig från musornas tempel var avgående kuratorerna Eva Öhman och Johan Dahlin som avtackades under Vårbalskvällen. Vädergudarna sörjde med de avgående och ett kraftfullt regn mitt i nauten gjorde att det blev extra trångt inne på nationen och att damernas kjolar såg solkigare ut än vanligt när morgonsolens avslöjande strålar letade sig fram ur molnen.

Att angöra en brygga

Någon vecka in i juni öppnade "Bryggan", årets sommarrestaurang, på allvar. Restaurangvärdarna hade lagt ned sin själ i förberedelserna och det trägolv en meter över marken som angjorde nationshuset och Brundisium visade sig bli en riktig publiksuccé. Serveringspersonalen sprang passande omkring i sovjetiska flottans gamla sjömansskjortor, införskaffade av pågående tredje kurator Johnsson. Skjortorna charmade tydligen hela den uppsaliensiska sommarpubliken, eftersom den blev Bryggan trogen sommaren igenom.

Mitt i sommaren inföll, helt naturligt, den 14:e juli och därmed även Revolutionsgasquen. Uppflugna på vagnar anlände gästerna till kvällens champ de bataille uti Ultuna. Platserna intogs med särskild precision denna afton, men om Hornboskapen verkligen haft någon baktank med sin placering under trappmarschen, det vete gudarna. Boskapen stod denna gång – inte ovanför – utan nedanför trappan och det sedvanliga tutandet tycktes

allteftersom bytas ut mot ett allthängivnare flämtande. Flämtandet blev mer och mer påtagligt för varje dam som trippade upp för brandtrappan av modell galler. Boskapens blickar tycktes aldrig någonsin till förne ha siktat så högt.

Framträdandena denna afton var fantastiska, särskilt körens enastående levandegörande av franska revolutionen. Men i tacktalet, som denna afton föll på hr Rydbergs lott, blev kören tillrättavisad. Hr Rydberg lyckades med beundransvärd värtalighet övertyga hela salen om att den franska revolutionen aldrig någonsin ägt rum utan i själva verket blott varit ett massmedialt påhitt. För den som är väl insatt i Seniorföreningens förhävanden tycktes det vara med franska revolutionen som med ett visst regelverk som ofta åberopas men som kanske inte alls existerar. Herr Rydberg övervakade sedan hemfärden och såg till att landsmännen lugnt kunde kryssa hem till nationsbryggan.

Åter till verkligheten

Höstterminen inleddes med Ämbetsmannakongress, den här gången på Pensionat Paradiset i Stockholms skärgård. Med tanke på att många av oss fick uppleva sommarens bästa väder under denna helg kunde man inte förvänta sig annat än att höstterminen skulle bli en fantastisk termin. Och visst blev den det. Recentiorer strömmade in i än stridare ström än tidigare höstar och återväxten verkade det således inte vara något fel på. Klubbmästarna hade som vanligt huvudbry beträffande hur många gäster som kunde tänkas dyka upp på Recentiorsmottagningen. När så alla recentiorer satt sig visade det sig att av de 265 sittplatserna var en stol ledig – sannerligen imponerande, särskilt med tanke på att Nationskaplanen anmält att han skulle anlända lite senare.

Recentiorsgasquen gick av stapeln och de nykomna fick möjlighet att visa om de var av rätta virket. Sånganförcare Agneta Björnsjö (Älvsjö) visade sig vara en flink sångboksförsäljerska och sällan har sångerna låtit så bra på en Recentiorsgasque. Extra ambitiösa vad gäller engagemang i nationens alla möjliga aktiviteter, var det lag av recentiorer som ställde upp i SNallyt klockan sju morgonen efter gasquen. Att de började sin jakt genom den uppländska landsbygden med att krocka med en, som tur var bilburen äldre dam och senare lyckades få punktering och tvingades bryta tävlingen, förtar inte prestationen nämnvärt.

I slutet av september hölls en middag för Elsa Bonin som arbetat som nationens sekreterare i 25 år. Kuratorer allt från Elsas första år på nationen, 1968 och framåt vallfärdade till Uppsala för att visa Elsa sin uppskattning. Alla var vi rörande överens om att Elsa räddat oss ur mängder av prekära situationer och att nationen står i evig tacksamhetsskuld till henne.

Den närkingska delen av nationen samlade sig inför Slaget om Vättern, en tävling i sång, retorik och spex mellan de nationer som gränsar till just Vättern. Dessvärre fick närkingarna se sig snöpligen besegrade av smålän-

Detektiverna Dupont och Dupont (Lars och Johan Köhler) dök upp mitt i körens revolutionskantat vid Bastiljens stormning.

ningarna. Detta trots att de våra vunnit grenen Spex i fenomenal utklassningsstil. Nåja, smålänningarna kan behöva något att glädjas över.

Några dagar senare var det så dags för ämbetsmannamiddag, denna gång med schlagerfestival-tema. Sällan har det setts en sådan uppsluppen sittning, där den mest tillbakadragne framstod som en vilt sjungande Frank Sinatra. Två dagar senare, den 9:e oktober, när Seniorföreningen höll höstsammankomst märktes inte spår av ämbetsmännens vilda härjningar. Seniorernas höstsammankomst blev sannerligen en mycket lyckad tillställning, vilken det går att läsa om på annan plats i Majhälsningen.

Bättre än någonsin till förne

Under 1993 utstrålade nationens 150-åring Hornboskapen vitalitet av sällan skadat mått. Alltsedan CD-skivan släppts i april hade orkestern filat på programmet till Jubileumskonserten den 16:e oktober. Katedralskolans aula hade förberetts och de lyckliga som fick närvara vid denna fantastiska konsert bjöds på förstklassig underhållning. Bland de äldre hornboskaparna tycktes några rodnande konstatera att så här bra lät Hornboskapen nog aldrig när de själva var med och spelade. Hornboskapen tog tillfället i akt och bytte helt sonika ut sina vid det här laget så invanda blårutiga kavajer mot gul-svarta. Jag kan dock lugna er alla med att det fortfarande är ruter i HB.

Efter konserten vidtog Jubileumsbanketten å Nationen där gästerna över-

raskades av att ölfaskorna sa "mu" när de vändes uppochned. Varje talare fick sedan kämpa för att göra sig hörd eftersom hela salen tycktes full av råmande boskap. Ett stort antal gamla hornboskapare hade återvänt till Uppsala för att närvara vid dessa högtidligheter och det råder ingen tvekan om att firandet var värdigt allas vår 150-åring.

Dokumentationen av Hornboskapens väsen i form av boken Skapelsens krona utgjorde finalen på ett magnifikt jubileumsår. Med tanke på de strålande insatser Hornboskapen gjort under året föll det sig helt naturligt att hedersbetygelsen Årets södermanland-neriking gick till världens äldsta studentorkester. Gästerna på Luciagasquen gav med stående ovationer sitt eftertryckliga stöd för detta val av stipendiat.

Höstliga göromål

Höstterminens andra landskap stod för porten och kampen om posten som Andre kurator och andra poster tog fart. Väl framme vid avkundanandet av resultatet i de allmänna valen kunde man konstatera att Katarina Wigle (Haninge) valts till Andre kurator för 1994 och Agneta Björnsjö (Älvsjö) och Henrik Olausson (Ljungbyholm) till klubbmästare för vårterminen.

Landsmännen gick sedan hem efter en sen landskapssexa för att börja stärka frackskjortorna. Landsmaninnorna sågs stirrigt riva bland tygerna på stadens tygaffärer – Gåsen anlände! Till vår stora glädje installerades Hedersledamöterna Titti Nylander och Per Sörbom och visade sig under det gemensamma installationstalet vara ett riktigt radarpar. Festligheterna höll på till långt in på småtimmarna och för dem som inte fått nog av detta vankades fortsättning på Västgötas sillunch. Om det var så att andre kurator Forss frös och behövde något att svepa runt sin lekamen eller om det bara var rent ha-begär som gjorde att Västgöta nation tillfälligt blev av med sin flagga, låter jag vara osagt. Någon vecka senare arrangerades även detta år Kulturdag på nationen, ett arrangemang fyllt av framträdanden och utställningar som visade landsmännens skapelseförmåga. Kulturdagen har blivit en riktig färglick i den i övrigt så mörka senhösten.

Nationens danskväll på söndagarna, Antitequet, hade haft en vikande trend av besökare under en längre tid. Geniknölarna gnuggades för att komma på en lösning så att gästerna skulle återvända. Under hösten anlätades därför diverse musikgrupper för att erbjuda besökarna levande musik. I mitten av oktober spelade Bo Kaspers orkester, vilket får anses vara den största spelningen på nationen på mycket länge.

Radarparet Per och Titti med Wibergska kannan urdrucken i bakgrunden.

Slutet nära?

Apropå mörker hängde under hela hösten ett tungt hot över nationen. Kårobligatoriet ska vara avskaffat den 1 juli 1995 och frågetecknen är många om nationens framtid. Kommittén för avveckling av kårobligatoriet (KAK) pressade oss på information om vår verksamhet och våra tillgångar gång på gång under hösten. Nationerna kämpade i Kuratorskonventets regi för nationernas väl och ve – ja, för nationernas framtid – och eftersom hotet om att nationen inte heller kommer att åtnjuta skattefrihet längre såg det tyvärr mörkt ut.

Efter sedvanlig Luciagasque, där avgående andre kurator Fredrik Forss avtackades för väl genomfört arbete, öppnade julrestaurangen sin verksamhet den 15:e december. Nytt för året var det julbord som serverades på eftermiddagarna de första två veckorna – ett initiativ som blev mycket väl mottaget av gästerna. Man kunde konstatera att julrestaurangen efter genomförandet hade gett en välbehövlig vinst till nationskassan.

Nytt år, nya krafter

Som brukligt åkte ämbetsmännen iväg på kongress i januari för att samla sina krafter inför vårens övningar. Denna gång gick resan till Barnens Ö och trots att en del var oroliga klarade sig ämbetsmännen från att anpassa sig alltför mycket till miljön. Diskussionerna var givande och många vettiga synpunkter lades fram. Väl hemma i Uppsala igen drog aktiviteterna i gång med

Nationsteatern spelar Lorca med från vänster Madeline Jacobsson, Mi Söberg och Jonas Gombrii.

sedvanligt KTH-spex och några dagar senare hölls Recentiorsmottagning, den här gången på en söndag i samordning med Antitequet.

Efter en tumultartad kontraktsteckning i mitten av januari hade de 60 rummen i Arkadien fått sina hyresgäster. Inflyttning skedde sista helgen i januari och trots att merparten av hyresgästerna flyttade in samtidigt gick det förvånansvärt smidigt. Ordningen blev därmed återställd och nationskvarteret fylldes med liv igen. Ett historiskt tillfälle som detta måste naturligtvis firas, varför det hölls invigning av Arkadien en lördageftermiddag i mars med tal av Bostadsstiftelsens ordförande Bo Eklöf och elegant hantlande av saxen av Inspektör Lewin som klippte till så att invigningen blev fullbordad.

Teatergruppen hade stora förväntningar på sig efter de senaste terminernas succéer. Detta hindrade inte gruppen att ge sig på en pjäs som Fröken Rosita av Lorca som sattes upp på Scandiascenen på Trädgårdsgatan i början av februari. Teatergruppen lyckades här överträffa sig själv och visade än en gång med all tydlighet att vi fått en stark och kontinuerlig teaterverksamhet på nationen. De dryga tjugotalet aktiva i teatergruppen gjorde ett fantastiskt arbete och teatergruppen är sannerligen en stolthet för nationen.

Landsmännen fördes tusentals år tillbaka i tiden när de klev rakt in i Antiken på Gyllenhielmsgasquen i början av mars. Samtliga aktörer under kvällen hade tagit temat på allvar, men allvarligast av alla var ändå Sokrates som fick återuppträffa för en kväll och framföra sitt försvarstal inför förstummade södermanland-nerikingar. Inte bara Sokrates återuppträdde – efter skålen till Carl Carlsson Gyllenhielm hördes den gamle mannen på tavlan muttra: Skål på er själva! Klubbmästarna hade konstaterat att ett bra skämt aldrig blir dåligt om det används med nykterhet och sparsamhet – och visst har de rätt!

Herrarna på nationen tyckte att det varit på tok för mycket vinter alldeles för länge, varför de arrangerade en Damsupé med tema Midsommar. Förutom dans runt stängen och andra passande förströelser delades damerna upp i lag med diverse mystiska namn. Att Fru Inspektör och andre kurator Wigle båda fick gå under beteckningen Snorunge tycktes dock inte bekomma någon av dem nämnvärt.

I skrivande stund står våren åter för dörren. Landskap 2 med val av efterträdare till mig och många andra ska snart hållas och kandidaterna är många till alla posterna, vilket jag ser som ett hälsotecken. Naturligtvis är det med lite vemod som jag konstaterar att mitt år som Förste kurator snart är slut, men som tur är har jag det allra bästa kvar; hela maj!

Innan jag lägger ned pennan vill jag vända mig till alla er som jag har haft glädjen att arbeta med under det här året, och tacka för allt ni har lärt mig.

Tack landsmän och landmaninnor!

Nationens ekonomi 1993

Av Fredrik Forss

Nationens ekonomi 1993 är för landsmännen kanske inte den allra roligaste lektyr, men hav hopp, i fjärran skymtar ljuset.

Det tråkigaste först. Resultatet för året var en förlust på nära 175 000 kronor. Vad beror detta på, frågar sig genast vän av ordning.

Svaret är att nationen liksom alla andra har fått känna av de dåliga tiderna. Folk (studenter) konsumerar mindre, vilket påverkar vår allra viktigaste inkomstkälla: Puben. Man går i och för sig ut på lokal, men köper mindre vid varje tillfälle. Dessutom har konkurrensen från vanliga krogar ökat betydligt.

Den negativa utvecklingen påbörjades redan vid 90-talets början, men blev akut under 1992. Vi har sedan dess genom olika kampanjer försökt oss på en utvidgning av vår "marknadsandel", vilket tyvärr inte gett motsvarande finansiella resultat. När sedan sommarpuben ("Bryggan") misslyckats resultatmässigt samtidigt som det var en publiksuccé, anslöt sig de flesta till andre kurators åsikt att det var dags att göra något. Ett spar- och intäktsökningpaket lanserades vilket innehöll bl.a. löneminskningar, ölprishöjning och indragningar i kuratorernas föremåner.

Paketet lyckades och hösten visar klart förbättrade siffror. Årets resultat blev 50 000 kronor bättre än föregående års. Dessutom har landskapet beslutat om 20 kronors höjning av medlemsavgiften, vilket tillsammans kommer att göra nationen solid igen.

Om vi ser till nationens ägodelar har en ny spis och fritös inköpts, tornrummets inventarier förnyats och en bruksfana tillverkats.

Nationen har även blivit med den senaste tids-(och penga-) fördrivet: Flipper. Nationens stolthet ANTITEQUET har också fått ett behandlingsprogram och visar tecken på tillfriskning från sin långvariga men stadiga nedgång. Ett stort tack till alla eldsjälarna.

Slutligen vill jag tacka alla som har gjort 1993 till ett oförglömligt år i mitt liv. Tack allihop, på den bästa av nationer!

Nationens ämbetsmän och nämnder under läsåret 1993-1994

Inspektor:	Prof. Leif Lewin	
Proinspektor:	Doc. Lennart Åqvist	
Förste Kurator:	Jur.stud. Magnus Corell	
Andre Kurator:	Fil.stud. Fredrik Forss	Ht-93
	Fil.stud. Katarina Wigle	Vt-94
Tredje Kurator:	Fil.stud. Jens Johnsson	
Skattmästare:	Jur.kand. Gunnar Ekman	
Bibliotekarie:	Jur.stud. Ulf Nilsson	
Klubbmästare:	Jur.stud. Gustaf Lind	Ht-93
	Fil.stud. Camilla Carpmann	HT-93
	Fil.stud. Henrik Olausson	VT-94
	Fil.stud. Agneta Björnesjö	VT-94
Utskänkingsföreståndare:	Restauratör Hermann Fricke	
Musikanförelse:	Fil.stud. Hannes Edvardsson	
Sånganförelse:	Fil.stud. Agneta Björnesjö	HT-93
	Jur.stud. Magnus Hjort	VT-94
Krönikör:	Fil.stud. Joakim Vaverka	HT-93
	Jur.stud. Olof Wetterqvist	VT-94
Nationsfotograf:	Jur.stud. Ingemar Janson	HT-93
	Teol.stud. Örjan Melin	VT-94
Kärmarskalk:	Fil.stud. Thomas Hugo	HT-93
	Fil.stud. Johan Törnåge	VT-94
1:e Fanbärare:	Fil. stud. Johan Törnåge	HT-93
	Med.stud. Erik Norrman	VT-94
2:e Fanbärare:	Med.stud. Erik Norrman	HT-93
	Fil.stud. Martin Sundin	VT-94
HB:s anförare:	Fil.stud. Johan Hägglund	
Redaktör:	Fil.stud. Hedvig Forselius	HT-93
	Fil.stud. Ola Larsson	
	Jur.stud. Oscar Tiberg	VT-94
Internationell Sekreterare:	Fil.stud. Karin Timm	
	Fil.stud. Anne Strömberg	VT-94
Nämndsekreterare:	Fil.stud. Maria Johansson	HT-93
	Fil.stud. Agnes Reuterskiöld	VT-94
Stipendiesekreterare:	Jur.stud. Robert Kristiansson	HT-93
	Jur.stud. Maria Dahlberg	VT-94
Reccentiorsförelse:	Fil.stud. Henrik Olausson	HT-94
	Fil.stud. Johannes Hylander	
	Fil.stud. Sara Järlgren	VT-94
Programsekreterare:	Fil.stud. Hugo Wallén	HT-93
Programsekreterare:	Jur.stud. Sofia Olofsdotter	VT-94

Teaterdirektör:	Fil.stud. Isabell Elmwall	
Spexdirektör:	Teol.stud. Örjan Melin	HT-93
	Jur.stud. Pontus Back	VT-94
Tisdagsvärdar:	Fil.stud. Anne Strömberg	HT-93
	Jur.stud. Pontus Back	HT-93
	Fil.stud. Annelie (Tintin) Andersson	VT-94
	Jur.stud. Pontus Weström	VT-94
Torsdagsvärdar:	Fil.stud. Eleonor Bernin-Ortved	HT-93
	Fil.stud. Monica Andersson	HT-93
	Fil.stud. Ulrika Lehman	VT-94
	Fil.stud. Johanna Freed	VT-94
Restaurangvärdar:	Fil.stud. Mattias Dernelid	HT-93
	Jur.stud. Magnus Persson	HT-93
	Fil.stud. Anja Stegen	HT-93
	Fil.stud. Martin Thor	VT-94
	Fil.stud. Eleonor Bernin-Ortved	VT-94
	Fil.stud. Martin Sandgren	VT-94
Helgkaffevärdar:	Fil.stud. Lotta Persson	HT-93
	Jur.stud. Sofia Olofsdotter	HT-93
	Fil.stud. Jenny Lindell	HT-93
	Fil.stud. Ingela Spongh	HT-93
	Fil.stud. Teresa Ekblom	VT-94
	Fil.stud. Magdalena Ranhem	VT-94
	Fil.stud. Anna Sunnhed	VT-94
	Fil.stud. Eva Broberg	VT-94
Söndagmiddagsvärdar:	Fil.stud. Karin Eckered	HT-93
	Fil.stud. Anna Holmberg	HT-93
	Fil.stud. Oscar Herdland	VT-94
	Fil.stud. Åsa Nilsson	VT-94
Fredagmiddagsvärdar:	Fil.stud. Martin Sandgren	HT-93
	Fil.stud. Johanna Bernsel	HT-93
	Fil.stud. Emma Fornander	VT-94
	Fil.stud. Hans Dahlberg	VT-94
Idrottsförman:	Fil.stud. Ulrika Ottenby	HT-93
	Fil.stud. Anders Taaler	VT-94
Närradioförmän:	Jur.stud. Olof Wetterqvist	HT-93
	Jur.stud. Magnus Hjort	HT-93
	Fil.stud. Joakim Vaverka	VT-94
	Fil.stud. Johan Södergren	VT-94
Filmförman	Fil.stud. Jennie Lundström	HT-93
	Fil.stud. Eva Stenstam	VT-93
Arkivarie:	Fil.kand. Henrik Ågren	
	Fil.stud. Niclas Nordquist	VT-94
	Jur.kand. Ulf Nilsson	VT-94
Nationskaplan:	Teol.lic. Stanley Rydell	
Kören:	Fil.stud. Helena Esscher (ordf.)	
	Fil.stud. Anna Wembelius	VT-94
	Fil.stud. Lasse Swahn (kordir.)	

Nationsnämnden:	Förste Kurator	
	Andre Kurator	
	Tredje Kurator	
	Nämndsekreteraren	
	Fil.stud. Thomas Pettersson	
	Fil.stud. Per Carlsson	
	Fil.stud. Eva Rimsten	
	Jur.stud. Ingemar Janson	
	Fil.stud. Henrik Olausson	
	Fil.stud. Lotta Bäcklin	
	Fil.stud. Susanne Jonsson	
	Jur.stud. Oscar Tiberg	
NN-suppleanter:	Jur.stud. Ulf Nilsson	
	Fil.stud. Anders Hessel	
Programvärdar:	Fil.stud. Johannes Hylander	HT-93
	Fil.stud. Katarina Wigle	HT-93
	Fil.stud. Åsa Nilsson	HT-93
	Fil.stud. Anna Halén	
	Fil.stud. Andreas Lündin	VT-94
	Fil.stud. Cecilia Hörmfeldt	VT-94
	Fil.stud. Eva Skarp	VT-94
Nationsfullmäktige:	Inspektor	
	Proinspektor	
	Skattmästaren	
	Förste Kurator	
	Andre Kurator	
	Tredje Kurator	
	Programvärdar	
	Programsekreterare	
	Klubbverket	
Stipendienämnden:	Förste Kurator	
	Stipendiesekreteraren	
	Fil.stud. Marie Kaufmann	HT-93
	Jur.stud. Maria Dahlberg	HT-93
	Fil.stud. Josephine Rupp	
	Fil.stud. Magnus Lörvall	
	Med.stud. Erik Norrman	
	Fil.stud. Lena Frenje	
	Med.stud. Malin Klintemar	
	Fil.stud. Hanna Cronerud	
	Fil.stud. Charlotta Persson	VT-94
	Teol.stud. Örjan Melin	VT-94
Biblioteksämnden:	Andre Kurator	
	Bibliotekarien	
	Arkivarierna	

	Fil.stud. Katarina Wigle	HT-93
	Fil.stud. Helena Esscher	HT-93
	Fil.stud. Eleonor Bernin-Ortved	
	Fil.stud. Lotta Bäcklin	
	Fil.stud. Sara Järlgren	
	Jur.stud. Maria Eriksson	
	Jur.stud. Olof Wetterqvist	
	Fil.stud. Anna Magnusson	
	Fil.stud. Martin Sundin	VT-94
Stadgeutskottet:	Fil.stud. Richard Söderberg	
	Fil.stud. Anneli Berglund	
	Jur.stud. Anders Holmestig	HT-93
	Jur.stud. Malin Wallin	VT-94
Valutskottet:	Förste Kurator	
	Jur.stud. Maria Edvinsson	HT-93
	Jur.stud. Maria Eriksson	HT-93
	Fil.stud. Anne Strömberg	HT-93
	Jur.stud. Kristina Malmberg	HT-93
	Fil.stud. Keith Fransson	HT-93
	Fil.stud. Maria Johansson	HT-93
	Jur.stud. Filippa W Bergin	HT-93
	Fil.stud. Ulrika Lehman	
	Fil.stud. Eva Persson	
Valutskottet: (forts).	Fil.stud. Lena Fogelström	
	Fil.stud. Martin Sundin	
	Fil.stud. Charlotta Persson	VT-94
	Fil.stud. Maria Garelius	VT-94
	Fil.stud. Tove Sjöberg	VT-94
	Fil.stud. Agnes Reuterskiöld	VT-94
	Fil.stud. Karin Eckered	VT-94
	Fil.stud. Adam Fischer	VT-94
	Fil.stud. Magdalena Ranhem	VT-94
Förvaltningsdirektion:	Skattmästare	
	Förste Kurator	
	Andre Kurator	
	Tredje Kurator	
	Dir. Bo Eklöf	
	Univ.råd. Gunnar Wijkman	
	Redovisningschef Bo Lindquist	
	1:e länsass. Bjarne Forss	HT-93
	Fil.kand. David Thorberg	HT-93
	Borgarrådssekr. Håkan Tenelius	
	Dir. Göran Ågerup	VT-94
	Jur.kand. Stefan Ränk	VT-94
Stift. Södermanlands-	Skattmästaren	A, NS
Nerikes student-	Förste Kurator	A, NS
bostäder, Styrelse:	Andre Kurator	A, NS

Tredje Kurator	A, NS
Dir. Bo Eklöf	A, NS
Univ.dir. Gunnar Wijkman	A, NS
Redovisningschef Bo Lindquist	A, NS
1:e länsass. Bjarne Forss	A
Borgarrådssekr. Håkan Tenelius	A, NS
Arkivchef Orvar Starbäck	S
Bankdir. Lennart Nordén	S
Jur.kand. Karin Johansson	S
Kanslichef Ingemar Ögren	S
Bankdir. Anders Lundell	S
Prof. Leif Lewin, Inspektor	
Johan Delin (Up. kommuns repr.)	
Dir. Göran Ågerup	A, NS
Jur.kand. Stefan Ränk	NS

A = Arbetsutskott, Ht-93

S = Styrelse, Ht-93, Skattn. Kuratel, Arbetsutskott + hembygdsrepr.

NS = ny styrelse, vt-94, Skattn.. Kuratel + 6 ledamöter.

Nationsföreningar

IF Trikadien

Ordförande: Ulf Nilsson

Sekreterare: Sofia Belin

HB:s Vänner

Ordförande: Lennart Åqvist

Sekreterare: Stig Holmquist

Wasaloppsorden

Ordförande: Sten Åkerlund

Sekreterare: Ulf Johansson

Vännerna från Nyköping

Ordförande: Eva Skarp

Södertälje förening, Telge Tokar

Ordförande: Jacob Stening

Vännerna från V Sörmland

Ordförande: Mattias Dernelid

Ordförande: Björn Melliquist

Vi från Stan

Ordförande: Pontus Back

Strängnäs-föreningen

Ordförande: Gösta Dreifeldt

Kamraterna från Örebro

Ordförande: Kajsa Boqvist

Ordförande: Åsa Nilsson

Johanna Freed

Ulrika Lehmann

Torshälla Eskilstuna

Kamratförening:

Ordförande: Lasse Hellberg

Mattias Axelsson

HB:s Musikanförare:

Hannes Edvardsson

HB:s Anförare:

Johan Hägglund

SNQFC:

Lisa Jämtsved

SISN:

Thomas Pettersson

Nya medlemmar sedan förra Majhälsningen:

Ständiga:

Journ. Anders Ehnmark
Edetorp, Taxinge
155 00 NYKVARN

J K, Redaktör Thomas Harne
Persiljestigen 3
611 45 NYKÖPING

Jur.stud. Gustaf Lind
Torkelsg. 38 B
753 29 UPPSALA

Fil.stud. Katarina Wigle
S:t Larsg. 6 B
753 11 UPPSALA

Fil.stud. Agneta Björnsjö
S:t Larsg. 6 B
753 11 UPPSALA

Årsbetalande:

Fil.stud. Stephen Björck
Vallbyv. 48 A
645 42 STRÅNGNÄS

Teol.stud. Fredrik Lanerfeldt
Svarvarg. 10, 2 tr
112 49 STOCKHOLM

Fil.kand. Carl Risinger
Odengatan 2 B
753 15 UPPSALA

Fil.stud. Pia Nyman
Sernandersv. 12:320
752 62 UPPSALA

Jur.stud. Magnus Persson
S:t Larsg. 6 B
753 11 UPPSALA

Ändring från årsbetalande till Ständig medlem:

Anne-Li Stjernholm
Krong. 2 A
752 38 UPPSALA

Statssekr. Arne Aldestam
Lidvägen 9
175 40 JÄRFÄLLA

Fil.stud. Camilla Carpman
c/o Ohlsson, Öregrundsg. 8, 1 tr
115 59 STOCKHOLM

Jur.kand. Eva Edvardsson
Kyrkogårdsg. 27
753 12 UPPSALA

Jur.stud. Magnus Corell
S:t Olofsg. 14
753 12 UPPSALA

Fil.stud. Jens Johnsson
S:t Olofsg. 14
753 12 UPPSALA

Fil.stud. Henrik Olausson
Svarbäcksg. 43 F
753 32 UPPSALA

Musikdir. Göran Carenbäck
Gräslöksg. 16
754 46 UPPSALA

Inger Larsson
Egilsg. 8 B
753 34 UPPSALA

Fil.stud. Stefan Andersson
Krong. 2 B
752 38 UPPSALA

Fil.stud. Helena Ottander
Ringg. 16
752 27 UPPSALA

Prof. Bengt Jonsell
Konsumvägen 20 B
756 45 UPPSALA

Anders Carlberg
Gotlandsresan 97
757 55 UPPSALA

Medlemskap i

SÖDERMANLANDS-NERIKES NATIONENS SENIORFÖRENING

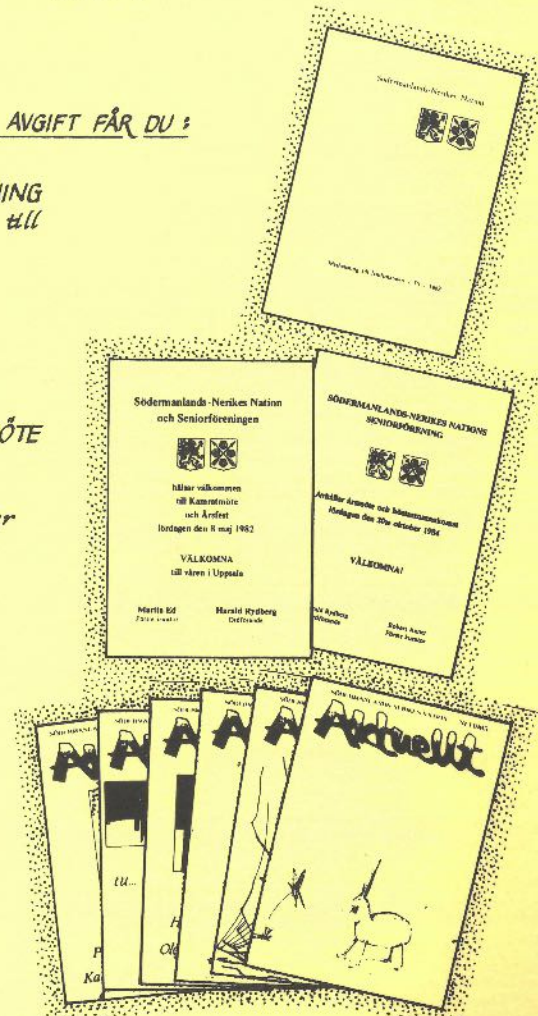
får du lätt genom att sätta in 50 kr (ständig medlem 300 kr)
på föreningens postgiro nr 25906-9

FÖR DENNA BLYGSAMMA AVGIFT FÅR DU:

- Årsskriften MAJHÄLSNING som kommer ut lagom till Valborgsmässofirandet

- Kallelse till KAMRATMÖTE i maj vart femte år och till ÅRSFEST andra lördagen i oktober övriga år

- Nationens tidning AKTUELLT som kommer med sex nummer om året

FÖRENINGEN FÖR *ENVAR SOM ÄR INTRESSERAD AV OCH ÖNSKAR FRÄMJA FÖRENINGEN OCH NATIONENS VERKSAMHETER*